

Γιάννης Φαρσάρης

Τα τζιτζίκια

Ηράκλειο Κρήτης, 2021

Σχολή πυροδότησης θεατρικής γραφής Θεάτρου ΠΟΡΕΙΑ

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020 – Μάιος 2021) με εισηγητές τους **Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.**

Ο **Γιάννης Φαρσάρης** γεννήθηκε το 1973 στην Ιεράπετρα. Σπούδασε Επιστήμη Υπολογιστών στο Πανεπιστήμιο Κρήτης και Εκπαίδευση Ενηλίκων στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Ζει στο Ηράκλειο και εργάζεται ως καθηγητής Πληροφορικής. Έχει δημιουργήσει την Ανοικτή Βιβλιοθήκη και συμμετέχει στην εκδοτική ομάδα του λογοτεχνικού περιοδικού Fractal.

Όλα τα έργα του διανέμονται ελεύθερα σε ψηφιακή μορφή.

e-mail επικοινωνίας: openbook.gr@gmail.com

Το θεατρικό έργο «*Του Ροσινάντε τα πλευρά στις φτέρες μου*» του Γιάννη Φαρσάρη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY-NC-ND (*Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση – Όχι παράγωγα έργα*)

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ανέστης (Πατέρας) (~55 ετών)

*Υπομηχανικός, συνιδιοκτήτης σε κατασκευαστική εταιρεία
Ελαφρώς αξύριστος, με λίγα περιττά κιλά στο στομάχι*

Χαρούλα (Μητέρα) (~45 ετών)

Οικιακά

Φίλιππος (Γιος) (~25 ετών)

*Απόφοιτος Οικονομικού, ασχολείται με μουσική
Ψηλός, αδύνατος, με μακριά μαλλιά, περιποιημένος*

Παύλος (Συνεταίρος του πατέρα) (~55 ετών)

*Πολιτικός Μηχανικός
Επιβλητικός, καλοντυμένος, περιποιημένος*

ΧΩΡΟΙ

✓ Σπίτι οικογένειας
Μεσοαστική, βαριά διακόσμηση

✓ Τάφος μητέρας

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Φίλιππος, μετά την αυτοκτονία της μητέρας του ανακαλύπτει το κρυμμένο ημερολόγιό της όπου γράφει για τη βία που δεχόταν από τον πατέρα του. Τον δένει ειδικητικά σε μια καρέκλα και αρχίζει να τον κακοποιεί, ενώ εκείνος τα αρνείται όλα. Όταν ο νεαρός επισκέπτεται τον τάφο της αποκαλύπτεται πως η μητέρα του αναφερόταν στον συνεταιίρο του πατέρα του στο ημερολόγιό της, με τον οποίο διατηρούσε παράλληλο δεσμό. Ο γιος δεν απελευθερώνει τον πατέρα του, αλλά τον κατηγορεί πως ποτέ δεν τον αποδέχθηκε τα όνειρά του και ήθελε να τον κάνει σαν εκείνον. Όταν τους επισκέπτεται ο συνεταιίρος, τον δένει και αυτόν και απειλεί να τους κάψει. Στο τέλος παίρνει τα ίδια υπνωτικά χάπια και αυτοκτονεί όπως η μητέρα του.

Έκταση κειμένου: ~9.000 λέξεις

(Χωρίς τις σκηνοθετικές οδηγίες)

Α' ΣΚΗΝΗ

Σκηνικό: Αμέσως μετά την κηδεία της μητέρας, μπαίνει στο σπίτι της οικογένειας ο πατέρας υποβαστάζοντας τον γιο του που έχει καταρρεύσει. Μαζί τους είναι Παύλος, ο συνεταίρος του πατέρα.

Ανέστης: (Λαχανιασμένος) Έλα, έλα παιδί μου, κάθισε εδώ. (Βοηθάει τον γιο του να καθίσει στον καναπέ και στέκεται όρθιος δίπλα του, φορτισμένος με συγκίνηση) Προσπάθησε τώρα να ηρεμήσεις λίγο. Η μαμά έφυγε, δεν πρόκειται πια να γυρίσει πίσω.

Φίλιππος: (Βάζει τα χέρια στο πρόσωπο) Γιατί μπαμπά; Γιατί το έκανε αυτό η μαμά;

Ανέστης: (Του χαϊδεύει το κεφάλι) Έλα ηρέμησε τώρα. (Παρακλητικά) Παύλο, αν δεν έχεις επείγουσα δουλειά, μπορείς σε παρακαλώ να μείνεις λίγο, να του κρατήσεις συντροφιά; Έχω να κανονίσω κάτι διαδικαστικά με το γραφείο κηδειών, δεν θα αργήσω πολύ.

Παύλος: (Νεύοντας το κεφάλι) Εννοείται, ρε Ανέστη, το συζητάς; Πήγαινε, χωρίς άγχος, για όση ώρα χρειαστεί. (Κάνοντας μια κίνηση εγρήγορης με το χέρι) Έφυγες, έφυγες κατευθείαν, θα μείνω εγώ εδώ με το Φίλιππο.

Ανέστης: *(Χαϊδεύοντας το κεφάλι του γιου του)* Δεν θα αργήσω, Φιλιππάκο μου, ναι; Προσπάθησε να ηρεμήσεις και —αν μπορέσεις— κοιμήσου και λίγο, ναι; Είσαι άπνους από χθες. *(Κάνει ένα νεύμα στον Παύλο και αποχωρεί)*

Παύλος: *(Κάθεται στην διπλανή πολυθρόνα και βάζει το χέρι του στο γόνατο του Φίλιππου)* Ήταν σκληρό αυτό που σου έτυχε, αγόρι μου, μα πρέπει να δείξεις δυνατός τώρα. Αυτό θα ήθελε κι η μητέρα σου από σένα!

Φίλιππος: Εσείς, κύριε Παύλο, μπορείτε να φανταστείτε γιατί το έκανε αυτό η μαμά; Γιατί; Τι λόγο είχε;

Παύλος: Ποιος ξέρει; Άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου, Φίλιππε.

Φίλιππος: Μα γιατί να αυτοκτονήσει χωρίς να αφήσει ούτε ένα σημείωμα; Τι μπορεί να συνέβη;

Παύλος: Η μητέρα σου δεν ήταν πολύ καλά τελευταία. Έτσι μου είχε πει ο πατέρας σου. Ήταν λίγο καταθλιπτική.

Φίλιππος: *(Ενοχλημένος)* Πάντα ήταν καταθλιπτική η μαμά! Δεν ήταν αυτός ο λόγος που αυτοκτόνησε. Κάτι άλλο έχει συμβεί.

Παύλος: *(Χτυπώντας του απαλά το γόνατο)* Έλα ησύχασε τώρα Φίλιππε. Αυτό που προέχει είναι να ηρεμήσετε εσύ και ο πατέρας σου και να αποδεχθείτε τη νέα πραγματικότητα χωρίς τη μαμά σου.

Φίλιππος: *(Με βλέμμα απλανές)* Δεν θα ησυχάσω αν δεν βρω γιατί έφυγε τόσο άδικο η μαμά.

Παύλος: Να σου προτείνω κάτι; Μετά από λίγες μέρες που θα συνέλθεις λίγο, να αρχίσεις να έρχεσαι από το γραφείο σιγά – σιγά. Καιρός είναι πια και νομίζω πως θα σε βοηθήσει κιόλας. Δεν λέω, καλή είναι η μουσική που ασχολείσαι, αλλά...

Φίλιππος: Δεν ξέρω.

Παύλος: *(Μαλακώνοντας τη φωνή)* Καιρό τώρα το συζητάμε με τον πατέρα σου, να έρθεις να μπεις στο Λογιστήριο, να αρχίσεις να μαθαίνεις τη δουλειά. Κοτζάμ πτυχιούχος του Οικονομικού Πανεπιστημίου είσαι, σε έχουμε ανάγκη, δεν το καταλαβαίνεις;

Φίλιππος: *(Ενοχλημένος)* Δεν ξέρω, σας είπα.

Παύλος: Εγώ σου λέω, πάντως, σκέψου το. Θα είναι μια καλή ευκαιρία να προχωρήσεις μπροστά στη ζωή σου. Θα μιλήσω με τον Γιώργο τον διευθυντή μας, να δούμε πώς θα το δρομολογήσουμε.

Φίλιππος: Δεν είναι ώρα τώρα, κύριε Παύλο, σας παρακαλώ.

Παύλος: Ίσα - ίσα, τώρα νομίζω πως είναι η πιο κατάλληλη ώρα. Ο κατασκευαστικός κλάδος ανθεί, ετοιμάζουμε τέσσερις νέες πολυκατοικίες, χρειαζόμαστε βοήθεια. Θα είναι μια καλή ευκαιρία και για σένα, άλλωστε το σαράντα τοις εκατό που κατέχει ο μπαμπάς σου στην Εταιρεία μας αύριο μεθαύριο θα περάσει στα δικά σου χέρια.

Φίλιππος: *(Υψώνοντας τη φωνή)* Εμένα αυτό που με νοιάζει τώρα είναι γιατί έφυγε η μαμά.

Παύλος: Η μαμά έφυγε, Φίλιππε και δεν γυρίζει πίσω.

Φίλιππος: *(Βουρκώνοντας)* Η μαμά δεν έφυγε, η μαμά είναι πάντα εδώ. Να, τώρα όπου να 'ναι θ' ανοίξει η πόρτα και θα μπει. Και θα με αγκαλιάσει και θα με ρωτήσει αν πεινάω να μου ετοιμάσει κάτι να φάω.

Παύλος: *(Συγκινημένος)* Ήταν καλή η Χαρούλα, δεν έπρεπε να φύγει έτσι.

Φίλιππος: *(Βάζει τα χέρια στο πρόσωπο και ξεσπάει σε λυγμούς)* Ήταν η καλύτερη μαμά του κόσμου.

Παύλος: Ήταν καλή η Χαρούλα, ο μπαμπάς σου έκανε λάθη.

Φίλιππος: *(Κατεβάζοντας τα χέρια, απορημένος)* Τι λάθη έκανε ο μπαμπάς;

Παύλος: Δεν την πρόσεχε όσο έπρεπε, δεν της φερόταν καλά.

Φίλιππος: Τι εννοείτε δεν της φερόταν καλά;

Παύλος: Η Χαρούλα ήταν ιδιαίτερος άνθρωπος, με ευαισθησίες και κουλτούρα, χρειαζόταν άλλη συμπεριφορά. Ο πατέρας σου είναι χρυσός και άγιος, αλλά...

Φίλιππος: Ναι, έχετε δίκιο, χρειαζόταν άλλη συμπεριφορά.

Παύλος: Δεν νομίζω ότι ο πατέρας σου είχε καταλάβει τις ευαισθησίες της. Ήταν τόσο εύθραυστη η καημένη, μα εκείνος ήταν πολύ σκληρός. Δεν ξέρω, μπορεί να φταίει και η δουλειά μας σε αυτό.

Φίλιππος: *(Σκεφτικός)* Ναι, ο μπαμπάς ήταν πολύ σκληρός. Δεν κατάλαβε ποτέ ούτε εμένα, ούτε τη μαμά.

Παύλος: Έλα, μην σε παίρνει από κάτω τώρα! Είπαμε, εσύ πρέπει να φανείς δυνατός τώρα, για χάρη της μητέρας σου.

Φίλιππος: *(Μιλάει με φωνή που αργοσβήνει)* Ναι, πρέπει να φανώ δυνατός. *(Βγάζει τα παπούτσια και ξαπλώνει σε εμβρυακή στάση στον καναπέ)*

Παύλος: *(Σηκώνεται όρθιος)* Πάω να φέρω μια κουβέρτα να σε σκεπάσω. *(Επιστρέφει κρατώντας μια λεπτή κουβέρτα και εν τω μεταξύ ο Φίλιππος έχει κλείσει τα μάτια του)* Ένας ύπνος θα σου κάνει καλό.

Φίλιππος: *(Με φωνή που αργοσβήνει)* Ναι, ένας ύπνος θα μου κάνει καλό.

Παύλος: *(Κάθεται δίπλα του στον καναπέ)* Κοιμήσου, Φίλιππε, θα μείνω εγώ εδώ να περιμένω τον πατέρα σου.

Φίλιππος: Δεν χρειάζεται να μείνετε, αν έχετε δουλειά. Πηγαίνετε εσείς κι εγώ θα κοιμηθώ.

Παύλος: Σίγουρα, παιδί μου;

Φίλιππος: *Ναι, είμαι τόσο κουρασμένος, χρειάζομαι ύπνο. (Βάζει τα χέρια κάτω από το κεφάλι και κλείνει τα μάτια του)*

Παύλος: *(Σηκώνεται και του φτιάχνει την κουβέρτα) Κοιμήσου, παιδί μου, κοιμήσου να ξεκουραστείς. Δε θα αργήσει ο μπαμπάς, κοιμήσου.*

Φίλιππος: *(Κοιμισμένος) Μμμμ, ναι, ευχαριστώ.*

Ο Παύλος αποχωρεί από το σπίτι. Μετά από λίγο ο Φίλιππος αρχίζει να στριφογυρνά στον καναπέ. Τελικά μένει ανάσκελα με ανοικτά μάτια και τα δάχτυλα μπλεγμένα στο στήθος.

Φίλιππος: *(Μονολογεί) Ήσουν καλή μαμά, η καλύτερη μαμά του κόσμου. Γιατί όμως; (Παύση) Έχει δίκιο ο κύριος Παύλος, ο μπαμπάς ήταν σκληρός. Δεν κατάλαβε ποτέ ούτε εμένα, ούτε τη μαμά. (Βουρκώνει) Γιατί μαμά; Γιατί δεν άφησες ούτε ένα σημείωμα; (Σκέφτεται για λίγο)*

Τινάζεται από τον καναπέ και τρέχει με τις κάλτσες προς το υπνοδωμάτιο. Μετά από λίγο επιστρέφει στη σκηνή κρατώντας ένα σημειωματάριο μεσαίου μεγέθους, με χρυσοποίκιλτα σχέδια στο σκληρό εξώφυλλο.

Φίλιππος: *(Ξεφυλλίζοντας το σημειωματάριο) Από παλιά σε θυμάμαι να γράφεις ποιήματα, μαμά. Τα έκρυβες πάντα από τον μπαμπά να μην τα δει. Αλλά είχα δει ότι τα έκρυβες στην ντουλάπα, παλιά όταν ήμουν μικρός. Τα είχα διαβάσει μια φορά αλλά δεν καταλάβαινα τίποτα από τα λόγια σου. (Μένει σε μια σελίδα του ημερολογίου και διαβάζει)*

«Θέλω να γνωρίσω τόπους νέους

με ανθρώπους γενναίους

θέλω να γίνω γύρη από τα φυτά

που ελεύθερη πετά ψάχνοντας ομορφιά.

*Θέλω να ζήσω μες στο φως
εκεί που κατοικεί ο Θεός
θέλω χαμόγελα να βλέπω μόνο
και μουσικές που σβήνουνε τον πόνο»*

Παίρνει αγκαλιά το ημερολόγιο και ξαπλώνει στον καναπέ κλαίγοντας, μέχρι που τον παίρνει ο ύπνος. Μετά από λίγο ακούει το κλειδί στην πόρτα, τινάζεται και κρύβει το σημειωματάριο κάτω από τα μαξιλάρια του καναπέ.

Ανέστης: Φίλιππε, πώς είσαι παιδί μου; Α, κοιμάσαι;

Φίλιππος: *(Με φωνή νυσταγμένη)* Ναι, μπαμπά, κοιμόμουνα λίγο.

Ανέστης: Καλά έκανες παιδί μου. Ο Παύλος πού είναι;

Φίλιππος: Του είπα να φύγει πριν λίγο, μπαμπά, γιατί ήθελα να κοιμηθώ.

Ανέστης: Θέλεις να πας τώρα μέσα στο κρεβάτι σου;

Φίλιππος: Όχι μπαμπά, καλύτερα εδώ που έχω βολευτεί κιόλας.

Ανέστης: Εντάξει παιδί μου, όπου θες. Πάω κι εγώ μέσα να ξαπλώσω λίγο, γιατί δεν με κρατούν τα πόδια μου. Αν χρειαστείς κάτι, με ξυπνάς, εντάξει;

Φίλιππος: Εντάξει μπαμπά.

Ο Φίλιππος βολεύεται σε εμβρυακή στάση στον καναπέ και ο πατέρας του φεύγει από τη σκηνή. Μετά από λίγο ο Φίλιππος ανασηκώνεται λίγο στον καναπέ και παίρνει ξανά στα χέρια του σημειωματάριο και αρχίζει να το ξεφυλλίζει. Χαμηλώνουν τα φώτα και εμφανίζεται σαν οπτασία στη σκηνή η μητέρα του φορώντας ένα αέρινο λευκό νυχτικό. Ο Φίλιππος δεν σταματάει να διαβάξει το ημερολόγιο και κάθε τόσο γυρίζει σελίδα.

Χαρούλα: Σήμερα, την πρώτη μέρα της άνοιξης, δεν μπορώ παρά να σκέφτομαι τα όνειρα που έκανα μικρή. Κρυβόμουν κάτω από τις κουβέρτες και ονειρευόμουν πότε επιτέλους θα μεγαλώσω για ν' ανασάνω λίγη ελευθερία. Είναι στ' αλήθεια βασανιστικό να έχεις κλειδωμένες τέτοιες σκέψεις μέσα στην ψυχή σου και να μην μπορείς να κάνεις τίποτα γι' αυτό. Θέλω και πάλι να βγω να τρέξω ξυπόλυτη στον ήλιο, να φωνάξω, να χορέψω, να αγαπήσω, να νιώσω ελεύθερη, μα δεν μπορώ. Αυτό το λέω εδώ σε σένα, ημερολόγιό μου, γιατί δεν μπορώ να μιλήσω σε κανέναν, δεν επιτρέπεται να μιλήσω σε κανέναν, μπορώ μόνο να κάνω υπομονή χωρίς όνειρα εδώ στη φυλακή που ζω. Μου έρχεται να ουρλιάξω καμιά φορά, μα δεν μπορώ. Υποφέρω μέσα μου βουβά, τα χάπια πια δεν βοηθούν, θα πω στο γιατρό να μου γράψει άλλα. *(Γαύση)* Σήμερα, την πρώτη μέρα της άνοιξης, είμαι πάλι τρομερά λυπημένη, γεμάτη μίσος για εκείνον και για μένα που δεν αντιδρώ και τα ανέχομαι όλα αυτά. Γιατί εγώ φταίω που επιτρέπω να συμβαίνουν όλα αυτά και δεν τα σταματώ. Όλη μου η ύπαρξη επαναστατεί, μα εγώ δεν κάνω τίποτα, μόνο κάθομαι και υπομένω. Και προτιμώ να τα γράφω όλα εδώ στο χαρτί, να τρυπάω με το μολύβι σαν βέλος την καρδιά μου, παρά να βγω να φωνάξω. Πόσο πια θα ανέχομαι τόση ταπείνωση στην ψυχή και στο κορμί μου; Κλαίω κάθε φορά και τον παρακαλώ να σταματήσει, μα εκείνος με μια άγρια χαρά μου τρυπάει όλο και πιο βαθιά το κορμί και την ψυχή. Είναι οδυνηρό, μα ο πόνος μου τον θρέφει και του προσφέρει ηδονή. Θέλω να σταματήσει όλο αυτό, μα δεν μπορώ, το υπομένω για χάρη του παιδιού μου.

Πέφτει στα γόνατα και αρχίζει να κλαίει με λυγμούς. Ο Φίλιππος σηκώνεται από τον καναπέ να αγκαλιάσει τη μητέρα του, όμως εκείνη τρέχει και φεύγει από τη σκηνή και δεν την προλαβαίνει και τότε πέφτει κι εκείνος στα γόνατα.

Φίλιππος: *(Φωνάζει με απόγνωση)* Μαμά!

Ο πατέρας του έρχεται ταραγμένος από το υπνοδωμάτιο, με τα μαλλιά ανάκατα φορώντας πυτζάμες, ξυπόλητος.

Ανέστης: *Φίλιππε, παιδί μου, τι έπαθες; (Γονατίζει κι εκείνος μπροστά του και προσπαθεί να το αγκαλιάσει)*

Φίλιππος: *(Κάνει μια κίνηση για να τον αποφύγει) Άσε με σε παρακαλώ!*

Ανέστης: *(Προσπαθεί να τον σηκώσει) Εφιάλτης θα ήταν παιδί μου, σήνω.*

Τον οδηγεί στον καναπέ να ξαπλώσει και τον σκεπάζει.

Ανέστης: *(Του χαϊδεύει τα μαλλιά) Εφιάλτης θα ήταν Φιλιππάκο μου, προσπάθησε να ηρεμήσεις.*

Ο Φίλιππος ηρεμεί και ο πατέρας του πηγαίνει ξανά να κοιμηθεί. Μετά από λίγο πιάνει ξανά το ημερολόγιο και αρχίζει να το ξεφυλλίζει. Εμφανίζεται και πάλι η μητέρα του.

Χαρούλα: *Σήμερα έχω τα μαύρα μου τα χάλια. Κάνω συνέχεια εμετό, πονάω παντού, αισθάνομαι απάισια. Στο μυαλό μου τριγουρίζουν διαρκώς σκέψεις και ενοχές για όλα αυτά τα λάθη. Αυτή η δυστυχία που νιώθω στην καρδιά δεν μπορεί να σιεπαστεί. Κρύβομαι τρομαγμένη και έχω πάψει πια να ονειρεύομαι. Διψώ για ελευθερία και καθαρό αέρα αλλά δεν μπορώ πια να σηκώσω το κεφάλι και να δω τον ήλιο. Σου ζήτησα χθες να σταματήσει όλο αυτό, σε παρακάλεσα, έπεσα στα πόδια σου και σου υποσχέθηκα πως θα κάνω ό,τι θες. Αλλά εσύ έγινες ακόμα πιο βίαιος και με χτύπησες και με απείλησες να μη μιλήσω γιατί θα το μετανιώσω. Και μου τρύπησες ακόμα πιο βαθιά το κορμί και την ψυχή. (Σηκώνει το κεφάλι και πέφτει ένας προβολέας πάνω στο πρόσωπό της και δείχνει σημάδια κακοποίησης. Σηκώνει τα χέρια ψηλά και ουρλιάζει) Βοήθειααααα!*

Ο Φίλιππος σηκώνεται από τον καναπέ να αγκαλιάσει τη μητέρα του, όμως εκεί τρέχει και φεύγει από τη σκηνή και δεν την προλαβαίνει. Πιάνει ξανά το ημερολόγιο και επαναλαμβάνει όρθιος.

Φίλιππος: Αλλά εσύ έγινες ακόμα πιο βίαιος και με χτύπησες και με απείλησες να μη μιλήσω γιατί θα το μετανιώσω. Και μου τρύπησες ακόμα πιο βαθιά το κορμί και την ψυχή. *(Πιέφτει στα γόνατα και ουρλιάζει)* Βοήθειααααα!

Ο πατέρας του έρχεται ξανά ταραγμένος από το υπνοδωμάτιο.

Ανέστης: Φίλιππε, παιδί μου, τι συμβαίνει; *(Γονατίζει κι εκείνος μπροστά του και προσπαθεί να το αγκαλιάσει)*

Φίλιππος: *(Προσπαθεί να αποφύγει την αγκαλιά του)* Άσε με, μη με αγγίζεις!

Ανέστης: *(Προσπαθεί να τον σηκώσει)* Εφιάλτης θα ήταν παιδί μου, σήκω σε παρακαλώ.

Φίλιππος: Τι έκανες στη μαμά;

Ανέστης: *(Προσπαθεί να τον σηκώσει)* Τίποτα παιδί μου. Έλα σήκω σε παρακαλώ.

Φίλιππος: *(Προσπαθώντας να τον αποφύγει)* Μη με αγγίζεις σου είπα!

Ανέστης: *(Μαλακώνοντας τη φωνή)* Σήκω, σε παρακαλώ, Φιλιπάκο μου. Και αύριο πρωί θα πάμε μαζί στον γιατρό τον κύριο Γεωργίου, αν θέλεις, να σου γράψει κάτι για να ηρεμήσεις.

Φίλιππος: *(Τον χτυπάει άτσαλα)* Θέλεις να με ριζεις και μένα στα φάρμακα σαν την μαμά, ε;

Του γραπώνει τα χέρια, σηκώνεται από το πάτωμα, του κάνει κεφαλοκλείδωμα και τον σηκώνει όρθιο. Ο πατέρας δεν αντιστέκεται, και τον οδηγεί σε ένα ντουλάπι όπου ανοίγει και παίρνει μια μονωτική ταινία και κατόπιν τον βάζει να καθίσει σε μια

καρέκλα σαλονιού. Με νευρικές κινήσεις του δένει τα χέρια πίσω από την καρέκλα και κατόπιν το σώμα και τα πόδια. Ο πατέρας υπομένει χωρίς να αντιστέκεται.

Ανέστης: (Στωικά όση ώρα τον δένει) Ηρέμησε, Φιλιππάκο μου, κάνε υπομονή να ξημερώσει ο Θεός, να πάμε στο γιατρό να σε δει.

Φίλιππος: (Μιλάει να σφιγμένα τα δόντια ενώ τον δένει) Πάψε πια! Σταμάτα επιτέλους!

Ανέστης: (Στωικά) Εφιάλτης θα ήταν Φίλιππε, είναι δύσκολο και για μένα, μα δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς.

Φίλιππος: (Ολοκληρώνει το δέσιμο και πηγαίνει μπροστά του. Τον δείχνει με το δάχτυλο) Μιλάς για εφιάλτη εσύ;

Ανέστης: (Απορημένος) Μα, γιατί με έδεσες; Δεν καταλαβαίνω τι σημαίνει όλο αυτό.

Φίλιππος: (Θυμωμένος) Σε έδεσα γιατί έπρεπε να σε δέσω.

Ανέστης: Δεν καταλαβαίνω τι λες. Είσαι στενοχωρημένος, μα εγώ τι σου φταίω τώρα και με ταλαιπωρείς;

Φίλιππος: Εσύ φταις για όλα.

Ανέστης: Παιδί μου, σε παρακαλώ. Δεν είναι ώρα για αστεία. Είμαστε και οι δυο εξαντλημένοι και άπυνοι. Λύσε με να πάμε να ξαπλώσουμε λιγάκι, μήπως και καταφέρουμε να κοιμηθούμε.

Φίλιππος: (Κάθεται στο πάτωμα απέναντι από το πατέρα του. Έχει λυγισμένα γόνατα και τα αγκαλιάζει με τα δυο του χέρια) Δεν έχουμε να πάμε πουθενά. Έχεις να δώσεις εξηγήσεις.

Ανέστης: (Εκνευρισμένος) Σε παρακαλώ Φιλιππάκο μου, δεν είναι ώρα παιδί μου. (Κάνει προσπάθεια να λυθεί) Λύσε με να πάμε να κοιμηθούμε. Τι είναι αυτά που κάνεις τώρα;

Φίλιππος: *(Με φωνή ήρεμη)* Ο διάβολος έσπασε τις αλυσίδες του και τις φόρεσε σε σένα.

Ανέστης: *(Χαμηλώνοντας το κεφάλι)* Δεν καταλαβαίνω τι μου λες.

Φίλιππος: Όλα θα τα καταλάβεις, σιγά-σιγά. Θα πρέπει όμως πρώτα να μου μιλήσεις για τη μαμά.

Ανέστης: *(Απορημένος)* Τι θέλεις να σου πω;

Φίλιππος: *(Με φωνή ήρεμη)* Αυτά που δεν μου είπες όλα αυτά τα χρόνια.

Ανέστης: Δεν καταλαβαίνω. Τι ακριβώς θέλεις να σου πω;

Φίλιππος: Θα τα πεις όλα. Ένα - ένα και σιγά - σιγά.

Ανέστης: *(Παρακλητικά)* Θα σου πω ό,τι θέλεις, μα λύσε με πρώτα σε παρακαλώ. Δεν αντέχεται αυτό το πράγμα.

Φίλιππος: *(Με φωνή ήρεμη)* Έρχεται κάποια στιγμή στη ζωή που οι ρόλοι αντιστρέφονται.

Ανέστης: Δεν καταλαβαίνω τι μου λες. Ο πόνος σου έχει θολώσει το μυαλό.

Φίλιππος: Με τη μαμά παντρευτήκατε πριν από 26 ακριβώς χρόνια, την επαύριο των Χριστουγέννων.

Ανέστης: *(Απορημένος)* Τι σχέση έχει τώρα αυτό; Λύσε με σε παρακαλώ να πάμε να κοιμηθούμε.

Φίλιππος: Ποτέ δεν μου είπατε πως γνωριστήκατε με τη μαμά.

Ανέστης: *(Απορημένος)* Τι σε έπιασε απόψε και θέλεις να μάθεις;

Φίλιππος: Απόψε θέλω να μάθω όλα όσα μου κρύβατε.

Ανέστης: *(Απορημένος)* Δεν καταλαβαίνω τι λες.

Φίλιππος: Η ζωή μου ήταν βουτηγμένη στο πηχτό σκοτάδι. Τώρα ήρθε η ώρα να λάμψει το φως. Πες μου.

Ανέστης: *(Συγκαταβατικά)* Δεν είσαι καλό παιδί μου απόψε. Είναι σκληρό αυτό που μας έτυχε. Αλλά τώρα λύσε με σε παρακαλώ και αύριο θα πάμε στον γιατρό.

Φίλιππος: *(Με φωνή ήρεμη)* Απόψε θα μείνουμε εδώ να πενήσουμε τη μαμά. Αύριο βλέπουμε. Πες μου τώρα πως γνωριστήκατε με τη μαμά.

Ανέστης: *(Με κουρασμένη φωνή)* Ας είναι. *(Γιάση)* Η μητέρα σου, όπως ξέρεις, ήταν ορφανή. Έχασε τον πατέρα της όταν εκείνη ήταν οχτώ χρονών. Έπινε ο μακαρίτης —μου είχε πει— και τους φερόταν άσχημα. Από κίρρωση του ήπατος πήγε και η γιαγιά σου δυσκολεύτηκε πολύ να τα βγάλει πέρα. Έκανε ότι δουλειά μπορούσε εκείνη την εποχή, σκάλες, σιδέρωμα, ένας θεός ξέρει τι, για να μεγαλώσει τα τρία κουτσούβελα. Φτώχεια και μιζέρια, γκρίνια και καταπίεση είχαν από τη μάνα τους. Δεν ήταν καλές οι συνθήκες.

Φίλιππος: Ποτέ δεν ήταν καλές οι συνθήκες για τη μαμά.

Ανέστης: Όταν την πρωτοείδα ήταν 16 χρονών, μαθήτρια ακόμα. Κι εγώ ήμουν 25-26, είχα τελειώσει τη σχολή υπομηχανικών, είχα πάει και ενάμισι χρόνο στο στρατό και μόλις που είχα πιάσει δουλειά στον Παύλο. Είχε αρχίσει τότε να μπαίνει γερά στις αντιπαροχές και οι δουλειές πήγαιναν καλά. Είχα πάρει με δόσεις ένα αμάξι κάμπριο κι έκανα μεγάλη φιγούρα. Και η μητέρα σου ήταν η ομορφότερη γυναίκα ολόκληρης της περιοχής.

Φίλιππος: Η ομορφότερη γυναίκα ολόκληρης της περιοχής! Αυτή ήταν η κατάρρα της μαμάς.

Ανέστης: Την είχε η μάνα της υπό περιορισμό, ήταν πολύ αυστηρή για να μην της βγει, λέει, τ' όνομα. Κλειδωμένη στο σπίτι την είχε!

Φίλιππος: Τίποτα δεν άλλαξε μετά.

Ανέστης: Γιατί το λες αυτό; Την αγαπούσα τη μητέρα σου, Φίλιππε. Την ερωτεύτηκα από την πρώτη στιγμή που την είδα. Θαμπώθηκα, πώς να στο πω;

Φίλιππος: Κι εκείνη;

Ανέστης: Με τη μητέρα σου ζήσαμε έναν έρωτα ονειρικό. Την κοπανούσα από τη δουλειά κάθε μεσημέρι —την ώρα που σχολάγε από το σχολείο— και πήγαινα να την δω. Κοιταζόμασταν από μακριά στο δρόμο, χωρίς να μιλάμε για πολύ καιρό. *(Αναστενάζει)* Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό το βλέμμα της, το καθαρό φωτεινό βλέμμα της.

Φίλιππος: Πάντα σκοτεινό θυμάμαι το βλέμμα της μαμάς.

Ανέστης: Αλλάζουν πολλά στη διαδρομή της ζωής, Φίλιππε. Έπρεπε να την έβλεπες πως έλαμπε γελώντας πάνω στη γόνδολα, την ώρα του ηλιοβασιλέματος, μπροστά από την εκκλησία Σάντα Μαρία ντέλα Σαλούτε. Το γαμήλιο ταξίδι μας στη Βενετία ήταν ίσως ό,τι ομορφότερο ζήσαμε μαζί.

Φίλιππος: Θυμάμαι κάτι φωτογραφίες από τη Βενετία.

Ανέστης: Να φάξεις να τις βρεις αυτές τις φωτογραφίες, αγόρι μου. Έτσι αξίζει να θυμόμαστε τη μαμά.

Φίλιππος: Τη μαμά θα τη θυμάμαι πάντα νεκρή στο κρεβάτι, όπως τη βρήκα χθες το πρωί.

Ανέστης: *(Συγκινημένος χαμηλώνει το κεφάλι)* Δεν περίμενα ποτέ πως θα οδηγηθούν εκεί τα πράγματα.

Φίλιππος: *(Ειρωνικά)* Ο οδηγός στο αμάξι μας ήσουν πάντα εσύ. Η μαμά δεν έμαθε ποτέ να οδηγεί.

Ανέστης: Κι όμως, η μαμά σου ήταν πάντα ο οδηγός στο σπίτι μας, εγώ απλώς ακολουθούσα. Εκείνη αποφάσιζε για όλα.

Φίλιππος: Εσύ οδήγησες το αμάξι στο γκρεμό.

Ανέστης: *(Παραξενεμένος)* Δεν καταλαβαίνω τι λες.

Φίλιππος: Εσύ άφηνες τη μαμά κι εμένα ολομόναχους. Πάντα έλειπες.

Ανέστης: *(Εκνευρισμένος)* Φίλιππε σύνελθε! Τι λες;

Φίλιππος: Λέω αυτά που ποτέ δεν είπα. Μια ζωή ήσουν απών.

Ανέστης: *(Εκνευρισμένος)* Μια ζωή δούλευα σαν τον σκύλο για να μην σας λείψει τίποτα και θα με κατηγορήσεις και γι' αυτό τώρα; Στο κάτω - κάτω η μάνα σου ήταν αυτή που απαιτούσε διαρκώς χρήματα.

Φίλιππος: *(Παραξενεμένος)* Απαιτούσε;

Ανέστης: *(Με ανεβασμένο τόνο)* Ναι, απαιτούσε πειστικά. Όπως σου είπα και πριν, η μάνα σου μεγάλωσε μέσα στη φτώχεια, τη μιζέρια και την καταπίεση της χήρας μάνας της. Δεν ήταν καθόλου καλές οι συνθήκες, γι' αυτό και είχε τέτοια εμμονή με το χρήμα.

Φίλιππος: *(Εκνευρισμένος)* Εμμονή με το χρήμα;

Ανέστης: Ναι Φίλιππε, η μάνα σου αγαπούσε πολύ το χρήμα και ήθελε να το ξοδεύει. Ένωθε κόμπλεξ, αυτό ήταν το πρόβλημά της. Αυτό πρέπει να την τράβηξε και σε μένα, το ότι έβγαζα πολλά χρήματα από τις οικοδομές και ήμουν η ευκαιρία της να ξεφύγει από το βούρκο της μάνας της. Γι' αυτό και από την αρχή είχε το ζόρι να πάω και να την ζητήσω σε γάμο.

Ο Φίλιππος σηκώνεται εκνευρισμένος και του ρίχνει ένα χαστούκι.

Ανέστης: *(Κλαίγοντας)* Γιατί με χτυπάς; Την αλήθεια σου λέω. Σε όλη της τη ζωή η μάνα σου απαιτούσε χρήματα, όλο και περισσότερα χρήματα για να τα σκορπά. Με έβαλε να ζητήσω από τον Παύλο αυτό εδώ το τεράστιο σπίτι που ετοιμαζόταν να το πουλήσει και έκανα χρόνια να του το ξεχρεώσω. Κάναμε έναν αδικαιολόγητα ακριβό γάμο για επίδειξη και μου απαίτησε το γαμήλιο ταξίδι στη Βενετία, γιατί είχε δει μια ταινία και ζήλεψε. Δανεικά πήρα

πάλι από τον Παύλο για να μην της χαλάσω χατίρι. *(Παύση)* Ήμουν αρωτευμένος πολύ με τη μητέρα σου Φίλιππε και δεν μπορούσα να τη στενοχωρήσω. Αλλά είχαμε πάντα πρόβλημα με τα χρήματα.

Φίλιππος: Και σε ενοχλούσε τόσο αυτό;

Ανέστης: Ναι με ενοχλούσε. Δεν σταματούσε ποτέ να ζητάει όλο και περισσότερα χρήματα.

Φίλιππος: Γι' αυτό της φερόσουν άσχημα;

Ανέστης: Μα δεν της φερόμουν άσχημα! Ποιος σου τα είπε αυτά;

Φίλιππος: *(Εκνευρισμένος)* Η ίδια η μαμά μου τα είπε!

Ανέστης: *(Απορημένος)* Πότε;

Φίλιππος: *(Γιαίνει το ημερολόγιο από το τραπέζι, κάθεται στο πάτωμα και αρχίζει να διαβάζει)* «Σήμερα, την πρώτη μέρα της άνοιξης, είμαι πάλι τρομερά λυπημένη, γεμάτη μίσος για εκείνον και για μένα που δεν αντιδρώ και τα ανέχομαι όλα αυτά. Γιατί εγώ φταίω που επιτρέπω να συμβαίνουν όλα αυτά, και δεν τα σταματώ. Όλη μου η ύπαρξη επαναστατεί, μα εγώ δεν κάνω τίποτα, μόνο κάθομαι και υπομένω. Και προτιμώ να τα γράφω όλα εδώ στο χαρτί, να τρυπάω με το μολύβι σαν βέλος την καρδιά μου, παρά να βγω να φωνάζω. Πόσο πια θα ανέχομαι τόση ταπείνωση στην φυγή μου και στο κορμί μου; Κλαίω κάθε φορά και τον παρακαλώ να σταματήσει, μα εκείνος με μια άγρια χαρά μου τρυπάει όλο και πιο βαθιά το κορμί και την ψυχή. Είναι οδυνηρό, μα ο πόνος μου τον θρέφει και του δίνει ηδονή. Θέλω να σταματήσει όλο αυτό, μα δεν μπορώ, το υπομένω για χάρη του παιδιού μου»

Ανέστης: *(Παραξενεμένος)* Η μάνα σου τα έγραψε όλα αυτά για μένα;

Φίλιππος: Η αλήθεια πάντα βρίσκει τον τρόπο να βγει στο φως.

Ανέστης: Δεν καταλαβαίνω τίποτα απ' όσα μου λες. Τι είναι αυτό που διάβασες τώρα; *(Προσπαθεί να λυθεί)* Και λύσε με επιτέλους να μιλήσουμε σαν άνθρωποι.

Φίλιππος: *(Σέρνεται στα γόνατα και πηγαίνει προς το μέρος του, κολλώντας το ανοικτό ημερολόγιο στο πρόσωπο του)* Εδώ είναι όλα γραμμένα!

Ανέστης: *(Παραξενεμένος)* Μα για όνομα του Θεού, τι είναι αυτά που λες;

Φίλιππος: *(Με σφιγμένα τα δόντια)* Μην επικαλείσαι τον Θεό τώρα. Ο Θεός σε ξέχασε, μπαμπά, τώρα ασχολείται με τη μαμά που πήρε κοντά του.

Ανέστης: *(Υψώνει τον τόνο)* Φίλιππα! Έλα σε παρακαλώ σύνελθε!

Φίλιππος: *(Τον χαστουκίζει και του λέει με σφιγμένα τα δόντια)* Σταμάτα να με λες Φίλιππα! Το ξέρεις πως με εννευρίζει αφάνταστα να με λες Φίλιππα, όσο εννεύριζε και τη μαμά! *(Πλησιάζει το πρόσωπο στο δικό του)* Φίλιππε θα με λες. Φίλιππε, με έψιλον, το ακούς; Από μωρό με φώναζες λάθος και δεν άλλαζες ποτέ!

Ανέστης: *(Θλιμμένος)* Εντάξει Φίλιππε! Αφού ξέρεις ότι φώναζαν τον πατέρα μου Φίλιππα, δεν μπορώ να το συνηθίσω. Αλλά εντάξει, δεν πρόκειται να επαναληφθεί. Όμως μην με χτυπάς να χαρείς. Όσο στενοχωρημένος είσαι εσύ, άλλο τόσο κι εγώ. Δεν το καταλαβαίνεις;

Φίλιππος: *(Σηκώνεται όρθιος)* Όχι.

Ανέστης: *(Προσπαθώντας να λυθεί)* Σε παρακαλώ Φίλιππε! Λύσε με από εδώ δεν αντέχω άλλο.

Ο Φίλιππος πηγαίνει σε ένα άλλο δωμάτιο και επιστρέφει με ένα μπουκάλι νερό. Στέκεται μπροστά στον πατέρα του και αρχίζει να πίνει.

Ανέστης: *(Παρακαλώντας)* Δώσε μου και μένα λίγο νερό. Έχει στεγνώσει το στόμα μου. Σε παρακαλώ!

Ο Φίλιππος συνεχίζει να πίνει νερό για ώρα κι έπειτα με αργές κινήσεις αδειάζει το υπόλοιπο μπουκάλι πάνω στο κεφάλι του πατέρα του.

Ανέστης: *(Κλαίγοντας)* Γιατί μου το κάνεις αυτό; Γιατί με ταπεινώνεις έτσι; Λύσε με σε παρακαλώ, δεν αντέχω άλλο.

Φίλιππος: *(Ηρεμα κάθεται οκλαδόν απέναντί του)* Έχουμε κουβέντες πολλές να κάνουμε, έχεις ιστορίες να μου εξομολογηθείς.

Ανέστης: *(Κλαίγοντας χτυπιέται)* Γιατί με βασανίζεις έτσι;

Φίλιππος: *(Ηρεμα)* Οι απαντήσεις έρχονται μόνες τους, όταν αυτές το επιθυμούν.

Ανέστης: Είσαι άδικος.

Φίλιππος: *(Ειρωνικά)* Άδικος;

Ανέστης: Την αγαπούσα τη μητέρα σου. Για εκείνη τα έκανα όλα. Όλη μου τη ζωή για εκείνη και για εσένα αγωνιζόμουν.

Φίλιππος: *(Ειρωνικά)* Όλη μας τη ζωή ήσουν απών.

Ανέστης: *(Με παράπονο)* Μα αφού δούλευα μέρα-νύχτα, τι να κάνω; Ήταν μεγάλες οι ανάγκες μας. Σου είπα, η μητέρα σου ήθελε όλο και περισσότερα χρήματα. Γι' αυτό αναγκαζόμουν να δουλεύω όλο και περισσότερο. Εύκολα νομίζεις βγαίνουν τα χρήματα; Η μητέρα σου δεν δούλεψε ποτέ, όλα έτοιμα της τα πήγαινα. Μακάρι να ήταν εδώ να τη ρωτήσεις.

Φίλιππος: Εδώ είναι η μαμά, μαζί μας. *(Πιάνει το ημερολόγιο, το ξεφυλλίζει και αρχίζει να διαβάζει)* «Αισθάνομαι τόσο χάλια σήμερα, όσο δεν έχω αισθανθεί σε ολόκληρη τη ζωή μου. Πολλές οι σκέψεις που τυραννάνε το μυαλό μου. Γνωρίζω τα αμέτρητα λάθη μου και τις αμαρτίες μου, μα πόσο καιρό θα αντέξω ακόμα δεν ξέρω. Αυτή η δυστυχία της καρδιάς μου δεν μπορεί να σκεπαστεί. Κρύβομαι τρομαγμένη απ' όλους, μα πρωτίστως κρύβομαι απ' τον ίδιο μου τον εαυτό. Έχω πάψει

πια να ονειρεύομαι. (Γιαύση, ξεφυλλίζει μερικές σελίδες) Στ' αλήθεια δεν καταλαβαίνω γιατί μου το κάνεις αυτό. Όλη αυτή η αγάπη που έχεις για μένα πως μετατρέπεται σε τόση βία στην ψυχή και στο σώμα μου; Δεν καταλαβαίνω τι σε έχει πιάσει, ειδικά τις τελευταίες μέρες. Αναγκάστηκα να κάνω πάλι σήμερα την άρρωση και να μείνω στο κρεβάτι για να μην φανούν τα σημάδια. Δεν κάνουν τίποτα οι κρέμες που βάζω, πρέπει να τα κρατήσω κρυφά για δυο-τρεις μέρες, ντρέπομαι μην τα δει ο Φίλιππος μου. Δεν αντέχεται αυτό το μαρτύριο»

Ανέστης: Μα τι είναι αυτά που διαβάζεις; Η μάνα σου τα έγγραφε;

Φίλιππος: (Τον δείχνει με το δάχτυλο) Εσύ τη σκότωσες!

Ανέστης: Μα τι είναι αυτά που λες; Δεν έχω καμία σχέση εγώ με όλα αυτά!

Φίλιππος: Εσύ είσαι αυτός που την οδήγησες στο θάνατο.

Ανέστης: (Προσπαθώντας να λυθεί) Όχι, είναι λάθος αυτό, τίποτα δεν έχω κάνει! (Φωνάζοντας) Λύσε με πανάθεμά σε!

Φίλιππος: (Θυμωμένος) Εσύ τη σκότωσες και θα πληρώσεις γι' αυτό!

Ο Φίλιππος τον σπρώχνει δυνατά και πέφτει στο πλάι μαζί την καρέκλα στο πάτωμα.

Ανέστης: Άουτς! Τι είναι αυτά που κάνεις;

Φίλιππος: (Θυμωμένος) Δεν είναι τίποτα μπροστά σε αυτά που εσύ έκανες στη μαμά! (Τον κλωτσάει)

Ανέστης: Άουτς! (Στενοχωρημένος) Δεν είσαι καλά, παιδί μου. Ο θάνατος της μαμάς σου έχει θολώσει το μυαλό. Θα είναι δύσκολα τώρα που θα είμαστε μόνοι μας. Το υποψιαζόμουν, αλλά δεν μπορούσα να φανταστώ πώς θα είναι τόσο δύσκολο.

Φίλιππος: *(Τον κλωτσάει ξανά)* Δύσκολο, ναι, δύσκολο ήταν όλο αυτό που πέρασε η μαμά.

Ανέστης: *(Αρχίζει να κλαίει)* Χτύπα με, δεν πειράζει, χτύπα με να σου περάσει ο πόνος. Αν αυτό σε κάνει να νιώθεις καλύτερα, χτύπα με κι άλλο. Αντέχω. Για σένα αγόρι μου όλα τα αντέχω.

Φίλιππος: *(Τον χτυπάει με μανία με χέρια και πόδια)* Σταμάτα! Σταμάτα να παριστάνεις το θύμα, γιατί είσαι ο θύτης! Είσαι αυτός που σκότωσε τη μαμά! *(Πιέφτει στα γόνατα και βάζει τα χέρια στο πρόσωπο κλαίγοντας)* Μαμά μου. Αχ μαμά μου δεν είμαι καλά. *(Σηκώνεται παραπατώντας και πηγαίνει προς την κρεβατοκάμαρα. Επιστρέφει κρατώντας μια ασημί ταμπλέτα με χάπια στο χέρι).* Αυτά είναι εδώ τα υπνωτικά χάπια της μαμάς. Κατάπια μια χούφτα και έφυγε για τον μεγάλο ύπνο. *(Βγάζει ένα χάπι από την ταμπλέτα, το πιάνει με τα δύο δάχτυλα και το φέρνει μπροστά στα μάτια του και το περιεργάζεται)* Είμαι κουρασμένος μαμά, χρειάζομαι ύπνο. *(Καταπίνει το χάπι)* Θέλω να κοιμηθώ μαμά, να σε ονειρευτώ.

Αφήνει την ταμπλέτα στο τραπεζάκι και ξαπλώνει στο πάτωμα παράλληλα με τον πατέρα του σε εμβρυακή στάση σιγοκλαίγοντας.

Β' ΣΚΗΝΗ

Σκηηνικό: Πατέρας και γιος κοιμούνται δίπλα - δίπλα ξαπλωμένοι στο πάτωμα, όπως και στην προηγούμενη σκηνή. Ακούγεται το κουδούνι της εξώπορτας. Ξυπνάνε και ο Φίλιππος πετάγεται όρθιος. Το κουδούνι χτυπάει πιο έντονα. Ο Φίλιππος ανήσυχος σηκώνει την καρέκλα του πατέρα του όρθια και πιάνει την μονωτική, κόβει ένα κομμάτι με τα δόντια και του κλείνει το στόμα.

Ανέστης: (Προσπαθεί να αντισταθεί κουνώντας το κεφάλι) Μα τι κάνεις; Μμμμμ.

Ο Φίλιππος ανοίγει την πόρτα.

Παύλος: (Έντονα) Έλα, ρε Φίλιππε, γιατί δεν ανοίγετε τόση ώρα;

Φίλιππος: (Αγουροξυπνημένα) Κοιμόμουνα κύριε Παύλο, τι συμβαίνει;

Παύλος: Παίρνω τον πατέρα σου και το έχει κλειστό, πού είναι; Μεσημέριασε!

Κάνει μια κίνηση να μπει στο σπίτι και ο Φίλιππος τον εμποδίζει. Ο Ανέστης προσπαθεί να μιλήσει αλλά δεν ακούγεται με τη μονωτική ταινία στο στόμα.

Φίλιππος: *(Παρακαλετά)* Κοιμάται ο μπαμπάς μου, γιατί δεν κοιμηθήκαμε όλη η νύχτα. Αφήστε μας, σας παρακαλώ, δεν είναι κατάλληλη η ώρα.

Παύλος: *(Με μαλακωμένη φωνή)* Ήθελα να δω αν χρειάζεστε κάτι.

Φίλιππος: *(Παρακαλετά)* Ύπνο χρειαζόμαστε και ηρεμία.

Παύλος: *(Με μαλακωμένη φωνή)* Ναι έχεις δίκιο, απλώς πέρασα γιατί ανησυχώ, με καταλαβαίνεις.

Φίλιππος: Σας καταλαβαίνω.

Παύλος: Συγγνώμη παιδί μου που σε ξύπνησα. Πήγαινε να κοιμηθείς ξανά.

Φίλιππος: Ναι, θα πάω. Σας ευχαριστώ.

Παύλος: Και πες στο μπαμπά σου, όταν ξυπνήσει, να με πάρει ένα τηλέφωνο. Πρέπει να μιλήσουμε για να δούμε τι θα κάνουμε τις επόμενες μέρες που θα λείπει. Αυτός έχει κάνει όλες τις συνεννοήσεις με τους μαστόρους και τα συνεργεία και πρέπει να με ενημερώσει.

Φίλιππος: *(Ενοχλημένος)* Εντάξει κύριε Παύλο, θα του το πω.

Παύλος: Ευχαριστώ Φίλιππε και συγγνώμη που σε ξύπνησα.

Κλείνει την πόρτα και πηγαίνει και στέκεται μπροστά στον πατέρα του.

Φίλιππος: *(Ειρωνικά)* Τον άκουσε τι είπε, ε;

Ανέστης: *(Προσπαθεί να μιλήσει)* Μμμμμ.

Φίλιππος: *(Ειρωνικά)* Ήρθε πρωί – πρωί να σε βρει, γιατί πρέπει να τον ενημερώσεις για τους μαστόρους και τα συνεργεία. Δεν έχει σημασία που χθες έθαψες τη γυναίκα σου, όχι! Πάνω απ' όλα η δουλειά. *(Κουνάει το κεφάλι απαξιωτικά)* Τά βλέπεις, έτσι; Τέτοιος είσαι κι εσύ!

Ανέστης: *(Έντονα)* Μμμμμ.

Φίλιππος: Πάω να φτιάξω καφέ.

Περπατάει προς στην κουζίνα και ο Ανέστης ρίχνει το κεφάλι του απογοητευμένος στο στήθος. Ο Φίλιππος επιστρέφει με έναν καφέ στο χέρι και κάθεται στον καναπέ. Πίνει μια γουλιά και πιάνει στα χέρια του το ημερολόγιο από το τραπέζι και αρχίζει να το ξεφυλλίζει.

Φίλιππος: *(Διαβάζει συγκινημένος)*

«Θάνατος είναι οι κάργες που χτυπιούνται

στους μαύρους τοίχους και στα κεραμίδια,

θάνατος οι γυναίκες που αγαπιούνται

καθώς να καθαρίζουνε κρεμμύδια.

Θάνατος οι λεροί, ασήμαντοι δρόμοι

με τα λαμπρά, μεγάλα ονόματά τους,

ο ελαιώνας, γύρω η θάλασσα, κι ακόμη

ο ήλιος, θάνατος μέσα στους θανάτους.

(Παύση)

Αν τουλάχιστον, μέσα στους ανθρώπους

αυτούς, ένας επέθαινε από αηδία...

Σιωπηλοί, θλιμμένοι, με σεμνούς τρόπους,

θα διασκεδάζαμε όλοι στην κηδεία.»

Ανέστης: *(Προσπαθεί να μιλήσει)* Μμμμμ.

Ο Φίλιππος σηκώνεται και του βγάζει τη μονωτική ταινία από το στόμα.

Ανέστης: *(Συγκινημένος)* Αυτό το ποίημα του Καρυωτάκη είναι από τα αγαπημένα μου. Με συγκίνησε πολύ ο τρόπος που το διάβασες.

Ο Φίλιππος πηγαίνει και ξανακάθεται στον καναπέ σκυθρωπός και αμίλητος.

Ανέστης: Νομίζω πως πρέπει τώρα να με λύσεις, παρατράβηξε αυτό. *(Ο Φίλιππος τον αγροεί)* Φίλιππε, σου μιλάω! Λύσε με να συζητήσουμε ήρεμα και να πάμε σήμερα κιόλας στο γιατρό. Χρειάζεσαι επειγόντως κάτι για να ηρεμήσεις.

Φίλιππος: *(Χωρίς να σηκώσει το κεφάλι)* Χα! Δεν θα ηρεμήσω ποτέ, μπαμπά, μην το έχεις άγχος.

Ανέστης: *(Έντονα)* Μα πρέπει παιδί μου. Σε έχει γονατίσει αυτό που συνέβη. Πρέπει σήμερα κιόλας να πάμε στον γιατρό.

Φίλιππος: *(Σηκώνει το κεφάλι και τον κοιτάει)* Ήρεμος είμαι μπαμπά. Και ξέρεις γιατί; Γιατί, για πρώτη φορά, η ζωή μου απέκτησε ένα νόημα, έναν σκοπό.

Ανέστης: *(Απορημένος)* Τι σκοπό;

Φίλιππος: *(Με ήρεμη φωνή)* Να εκδικηθώ για το θάνατο της μαμάς.

Ανέστης: *(Έντονα)* Τι λες παιδί μου;

Φίλιππος: *(Με ήρεμη φωνή)* Ναι, να εκδικηθώ για τον άδικο θάνατο της μαμάς. Για τα όσα υπέμενε σιωπηλά τόσα χρόνια δίπλα σου.

Ανέστης: *(Φωνάζει έντονα προσπαθώντας να λυθεί)* Τι παλαβά είναι που λες παιδί μου;

Φίλιππος: *(Τον χαστουκίζει)* Καταρχήν μην φωνάζεις! Δεν σε φοβάμαι πια! Τελείωσαν αυτά που ήξερες.

Ανέστης: *(Αρχίζει να κλαίει)* Λυπήσου με.

Φίλιππος: *(Πηγαίνει με αργά βήματα προς το τραπέζι και πίνει μια γουλιά καφέ όρθιος)* Αυτό το συναίσθημα δεν υπάρχει πια μέσα μου. *(Κάθεται στον καναπέ με την κούπα στο χέρι)* Από χθες το βράδυ ο οίκτος εξαφανίστηκε από την ψυχή μου. Μην ελπίζεις λοιπόν να σε λυπηθώ.

Ανέστης: *(Σιγοκλαιώντας)* Από μικρός ήσουν παράξενο παιδί. Το έλεγα συνέχεια στη μητέρα σου πως είχες περιεργή συμπεριφορά, αλλά εκείνη δεν ήθελε να το δει.

Φίλιππος: *(Μειδιώντας)* Τι παράξενη συμπεριφορά είχα;

Ανέστης: Μη φυσιολογική, πώς να στο πω; Να για παράδειγμα, όταν ήσουν στο δημοτικό, αντί να πηγαίνεις να παίζεις ποδόσφαιρο με τα άλλα παιδιά, εσύ ανέβαινες στα δέντρα να μαζεύεις τζιτζιλια.

Φίλιππος: *(Μειδιώντας)* Και τι κακό έχει αυτό;

Ανέστης: Τα έφερνες στο σπίτι σε μια σακούλα, τα άπλωνες πάνω στο τραπέζι και τους έκοβες το ένα φτερό. Και μετά καθόσουνά ώρες ολόκληρες να τα κοιτάς να προσπαθούν να πετάξουν και γελούσες.

Φίλιππος: *(Χαμογελώντας)* Ναι, ήταν απολαυστικό το θέαμα.

Ανέστης: Απολαυστικό ήταν να κόβεις τα φτερά στα τζιτζιλια;

Φίλιππος: *(Με σκληρή φωνή)* Σιχαίνομαι τα τζιτζιλια και τον απαίσιο ήχο που βγάζουν! Κάθε καλοκαίρι είναι ο εφιάλτης μου! Γι' αυτό τους έκοβα τα φτερά και καθόμουν και τα χάζευα με τις ώρες.

Φίλιππος: *(Παραξενεμένος)* Τα έβλεπες να αγωνίζονται μάταια να πετάξουν κι εσύ γελούσες! Γιατί το έκανες αυτό;

Φίλιππος: *(Χαμηλώνοντας το κεφάλι)* Μάλλον προσπαθούσα να μάθω από τα τζιτζιλια πως είναι να ζει κανείς με κομμένα φτερά.

Ανέστης: Η μητέρα σου ήταν πάντα τόσο υπερπροστατευτική που σου έκοφε τα φτερά και δεν σε άφησε να πετάξεις.

Φίλιππος: *(Θυμωμένος)* Σταμάτα να πιάνεις στο στόμα σου τη μαμά και να την κατηγορείς! Εσύ της έκοφες τα δικά της φτερά και την καταδίκασες να ζει κλεισμένη στο σπίτι.

Ανέστης: Η μητέρα σου αρνιόταν πάντα να παραδεχθεί το ο,τιδήποτε αφορούσε εσένα. Μας το έλεγαν συνέχεια και από το σχολείο. Καλός μαθητής, αλλά εσωστρεφές και ιδιαίτερο παιδί. Δεν θα ξεχάσω τη μέρα που μας πήραν τηλέφωνο επειδή έβαλες φωτιά στην τσάντα ενός συμμαθητή σου την ώρα του μαθήματος!

Φίλιππος: *(Χαμογελώντας)* Χα, χα, που το θυμήθηκες; Δεν φταίω εγώ αυτός ξεκίνησε τις βλακείες. Έχει πλάκα να βάζεις φωτιά!

Ανέστης: Και δεν ήταν η μόνη φορά που έβαλες φωτιά. Τα έβλεπα τα σημάδια, η μητέρα σου αρνιόταν να τα δει. Μας είπαν τότε να σε πάμε σε παιδοψυχολόγο και σε πήγαμε, το θυμάσαι; Κι αυτός μας είπε πως χρειάζεται να σε παρακολουθεί σε τακτική βάση, γιατί υπήρχαν θέματα, αλλά η μητέρα σου ήταν εντελώς αρνητική. Να κοιτάς εσύ τις οικοδομές σου, μου έλεγε, εγώ έχω την ευθύνη του παιδιού. Να τα τώρα τα αποτελέσματα, ποτέ δεν με άκουγε.

Φίλιππος: *(Με σκληρή φωνή)* Η μαμά είναι νειρρή, αυτά είναι τα αποτελέσματα. Αν δεν σε άκουγε, θα ήταν ζωντανή.

Ανέστης: Σταμάτα να με κατηγορείς για τον θάνατο της μαμάς, είναι άδικο αυτό!

Φίλιππος: *(Τονίζοντας τις λέξεις)* Ποτέ δεν θα σταματήσω. Μην ελπίζεις.

Ανέστης: *(Εντονα)* Άκουσέ με σε παρακαλώ, σε ικετεύω, άκουσέ με γαμώ το Δία μου μέσα! Η μαμά δεν γυρίζει πίσω! Μείναμε μονάχοι τώρα οι δυο μας

και πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε! *(Φωνάζοντας)* Λύσε με, γαμώτο, δεν αντέχω άλλο. Μην τα κάνεις χειρότερα τα πράγματα! Λύσε με και πάμε στο γιατρό να σου δώσει χάπια να ηρεμήσεις επιτέλους!

Φίλιππος: *(Με φωνή ήρεμη)* Όσο φωνάζεις, επιβαρύνεις τη θέση σου. Δεν έχουμε να πάμε πουθενά. Ή μάλλον εγώ έχω να πάω να δω τη μαμά. Εσύ θα μείνεις εδώ. *(Ξεκινάει να φοράει τα παπούτσια του και να δένει τα κορδόνια του)*

Ανέστης: *(Πιο ήρεμα)* Θα πας στο νεκροταφείο;

Φίλιππος: *(Συνεχίζει να φοράει τα παπούτσια του)* Ναι, θα πάω να της μιλήσω λίγο γιατί μου έλειψε. Κάθε μέρα θα πηγαίνω, μπορεί και δυο φορές τη μέρα.

Ανέστης: *(Παρακλητικά)* Θέλω να έρθω κι εγώ.

Φίλιππος: *(Νευρικά)* Εσύ θα μείνεις εδώ. Δεν νομίζω να χαρεί να σε δει.

Ανέστης: *(Φωνάζει)* Φίλιππε σύνελθε! Λύσε με τώρα να έρθω κι εγώ στο νεκροταφείο!

Φίλιππος: *(Φοράει ένα μπουφάν)* Όσο και αν φωνάζεις, δε θ' αλλάξει κάτι. Δεν το έχεις καταλάβει ακόμα;

Ανέστης: *(Δυνατότερα)* Λύσε με, γαμώτη μου, που με έχεις εδώ και με ταλαιπωρείς από χθες!

Φίλιππος: *(Αδιάφορα)* Φεύγω.

Ανέστης: *(Δυνατότερα)* Δεν ξέρεις τι έχεις να πάθεις άμα σε πιάσω στα χέρια μου! Γι' αυτό λύσε με, με το καλό, μην το μετανιώσεις πικρά!

Φίλιππος: *(Ειρωνικά)* Με απειλείς; *(Παίρνει τη μονωτική ταινία, την κόβει με τα δόντια και του κλείνει το στόμα, ενώ εκείνος αντιστέκεται. Έπειτα περνάει ακόμα μερικές γύρες γύρω από την καρτέλα για να τον δέσει πιο σφιχτά. Το ίδιο κάνει και στα πόδια)* Δεν μπορείς πια να μου κάνεις τίποτα.

Ανέστης: *(Προσπαθεί να μιλήσει)* Μμμμμ.

Φίλιππος: *(Ειρωνικά)* Πάω να δω τη μαμά. *(Κουμπώνει το φερμουάρ του μπουφάν και κατευθύνεται προς την πόρτα)* Για κάτσε να πάρω κι αυτό μαζί μου. *(Πηγαίνει στο τραπέζι και φυλάει το ημερολόγιο μέσα από το μπουφάν κατεβάζοντας το φερμουάρ)*

Ανέστης: *(Προσπαθεί να μιλήσει)* Μμμμμ. *(Μόλις κλείνει η πόρτα ρίχνει το κεφάλι στο στήθος αποκαμωμένος)*

Γ' ΣΚΗΝΗ

Σκηνικό: Στο νεκροταφείο, στον τάφο της μητέρας. Ακούγεται έντονος ήχος από τζιτζίκια σε όλη τη διάρκεια της σκηνής. Στο εικονοστάσι διακρίνεται μια κορνίζα με τη φωτογραφία της κι ένα καντήλι σβηστό. Ο Φίλιππος με το που φτάνει, τον πιάνουν τα κλάματα και γονατίζει μπροστά από τον τάφο.

Φίλιππος: (Βουρκωμένος) Μαμά, ήρθα. (Σηκώνοντας το κεφάλι προς το καντήλι) Γιατί έχει σβήσει αυτό; (Σηκώνεται με νευρικές κινήσεις και ψάχνει αναπητήρα στις τσέπες του και το ανάβει. Έπειτα πιάνει τη φωτογραφία της και κάθεται στον τάφο κρατώντας την στα χέρια) Μ' άφησες μόνο μαμά. Αυτό δεν θα στο συγχωρήσω ποτέ. Έφυγες χωρίς να μου μιλήσεις. (Παύση) Στην αρχή δεν ήξερα γιατί και πήγα να τρελαθώ, μα έψαξα και το βρήκα. (Ανοίγει το μπουφάν και βγάζει το ημερολόγιο) Νάτο εδώ το έχω. Ξεκίνησα να το διαβάζω και κατάλαβα. (Παύση) Γιατί δεν μουμίλησες μαμά; Γιατί με άφησες έξω απ' όλο αυτό που ζούσες;

Αφήνει την κορνίζα πάνω στον τάφο και αρχίζει να ξεφυλλίζει το ημερολόγιο. Όταν σταματάει σε μια σελίδα, χαμηλώνουν τα φώτα και εμφανίζεται στη σκηνή η μητέρα του.

Χαρούλα: Σήμερα ξύπνησα δυστυχισμένη. Κάθε μέρα το μαρτύριο γίνεται όλο και μεγαλύτερο κι εγώ όλο και πιο δειλή μαζί σου. Διψώ για ελευθερία, πνίγομαι για καθαρό αέρα κι όμως μένω εδώ ακίνητη, παγωμένη σαν άγαλμα. Έχεις καταφέρει να σκοτώσεις όλα μου τα συναισθήματα. Δεν νιώθω πια ούτε πόνο, ούτε λύπη, ούτε χαρά. Ίσως μοναξιά κάποιες φορές, αυτήν την ευεργετική ήρεμη μοναξιά, που όμως έρχεσαι ξανά εσύ να την σπάσεις με κρότο. Κρύβομαι τρομαγμένη από την αληθινή ζωή και μόνο στις λέξεις που γράφω παίρνω κάποιες ανάσες ελευθερίας. Όταν μένω μόνη στο σπίτι, κλείνω τα πατζούρια, ανάβω ένα κερί και κοιτώντας τη φλόγα του ηρεμώ λιγάκι. Χθες παραδόξως ήσουν τρυφερός, θυμήθηκα τις πρώτες ονειρικές στιγμές που ήμασταν μαζί. Ήταν τόσο όμορφα που δεν μπορούσα να βγάλω λέξη από την έκπληξη. Θα ήθελα να μπορώ να σου έχω εμπιστοσύνη. Αν δεν ήξερα, θα έλεγα πως έτσι θέλω να είναι η ζωή μου. Μα ξέρω πως αυτή η ευτυχία κρατάει για λίγο και μετά αρπάζεις πάλι το σπαθί και κόβεις φέτες το κορμί και την ψυχή μου. Και όταν φεύγεις, εγώ κάθομαι και κοιτώ τις πληγές να αιμορραγούν, παραλυμένη, ανήμπορη να κάνω οτιδήποτε. Γιατί έτσι γεννήθηκες, διχασμένος στα δυο. Ο άνδρας που καταφέρνει να με ανεβάσει στα ουράνια και μετά να με ρίξει βαθιά στα τάραρα της κόλασης. Νιώθω καθημερινά να με τρώει όλο αυτό, αργά και βασανιστικά. Προσπάθησα πολλές να φύγω από σένα, αλλά στάθηκε αδύνατο. Γιατί φρόντισες, τις στιγμές που ζούσα την υπέρτατη ευτυχία μαζί σου, να μου κόψεις τα φτερά για να μην μπορώ να φύγω μακριά σου. Ένας δρόμος υπάρχει μόνο για να γλιτώσω και είναι μονόδρομος. Σιάβω μέσα μου βαθιά να βρω τη δύναμη να το κάνω. Να φύγω απ' αυτό το κορμί που ζω εγκλωβισμένη, να βρω λίγη ησυχία.

Φίλιππος: *(Βουρκωμένος)* Ξέρεις τι θυμήθηκα τώρα μαμά; Εκείνη τη μέρα, τρίτη δημοτικού πρέπει να ήμουν, που με έπιασαν κάτι παιδιά στο δρόμο όταν γύριζα από το σχολείο. Μου έβγαλαν όλα τα ρούχα και με ξεφτίλισαν κι έτρεξα σπίτι κλαίγοντας. Και θυμάσαι τότε μαμά τι έκανες; Με

αγκάλιασες σφιχτά και μετά έβαλες τις παλάμες στα μάγουλα μου, με κοιτάζεις στα μάτια και μου είπες: «Μη φοβάσαι, δεν θα σε αγγίξει κανείς ποτέ ξανά, θα δεις». Και πράγματι κανένα παιδί , δεν τόλμησε να με πειράξει ξανά, γιατί πήγες και μίλησες στους δασκάλους και στους γονείς και σταμάτησε το μαρτύριό μου. *(Παύση)* Τώρα ήταν η ώρα να στο ανταποδώσω μαμά, τώρα που μεγάλωσα. Έπρεπε να μου μιλήσεις και μαζί θα το αντιμετωπίζαμε. Σήκωσες όλο το βάρος μοναχή σου και δεν άντεξες. Εγώ θα σε έσωζα απ' αυτόν! *(Παύση)* Νιώθω μόνος τώρα που έφυγες και θέλω να έρθω να σε βρω εκεί που είσαι. Μα θα μείνω εδώ, γιατί έχω χρέος να τον κάνω να πληρώσει για όσα σου έκανε. Θα τον κάνω να μετανιώσει, στ' ορκίζομαι μαμά. Δεν είναι πια πατέρας μου, είναι εχθρός! Θα τον κάνω να υποφέρει, όπως υπέφερες κι εσύ. Στ' ορκίζομαι μανούλα. *(Παίρνει τη φωτογραφία της, την φιλάει και την ξαναβάζει στο εικονοστάσι)* Πάω τώρα, θα έρθω πάλι αύριο.

Δυναμώνει η ένταση του ήχου των τζίτζικιών.

Δ' _ΣΚΗΝΗ

Σκηνικό: Ο Φίλιππος επιστρέφει στο σπίτι, όπου τον περιμένει ο πατέρας του δεμένος και φιμωμένος σε πλήρη εξάντληση.

Ανέστης: (Χτυπιέται στην καρέκλα, μόλις βλέπει τον γιο του) Μμμμμ

Φίλιππος: (Ειρωνικά) Πώς τα πέρασες όση ώρα έλειπα; Είχαμε κανένα νέο;

Ανέστης: (Χτυπιέται ακόμα περισσότερο) Μμμμμ.

Φίλιππος: (Ειρωνικά) Δεν μιλάς καθαρά όμως και δεν καταλαβαίνω τι λες. (Του βγάζει την μονωτική από το στόμα)

Ανέστης: (Παίρνοντας βαθιές ανάσες) Επιτέλους οξυγόνο! Παραλίγο να σκάσω τόση ώρα!

Φίλιππος: (Ειρωνικά) Η μαμά σου στέλνει χαιρετίσματα. Με ρώταγε γιατί δεν πήγες να τη δεις, αλλά της είπα πως είχες δουλειά σε μια οικοδομή.

Ανέστης: (Παρακλητικά) Φίλιππε, κόψε την πλάκα και λύσε με τώρα! Θέλω επειγόντως να πάω στην τουαλέτα.

Ο Φίλιππος βγάζει αργά το μπουφάν του χωρίς να του δίνει σημασία.

Ανέστης: *(Εξοργισμένος)* Φίλιππε λύσε με είπα! Τώρα αμέσως! Θα σπάσει η φούσκα μου! Είναι βασανιστήριο αυτό που μου κάνεις!

Φίλιππος: *(Ειρωνικά)* Αλήθεια; Είναι βασανιστήριο; Αυτήν ακριβώς τη συζήτηση είχαμε τώρα και με τη μαμά.

Ανέστης: *(Εξοργισμένος)* Φίλιππε λύσε με! Κατουριέμαι σου λέω!

Φίλιππος: *(Ειρωνικά)* Να τα κάνεις πάνω σου, δεν υπάρχει περίπτωση να σε λύσω.

Ανέστης: *(Ζορισμένος)* Είσαι απαράδεικτος! Είσαι ξεφτιλισμένος! Τι συμπεριφορά είναι αυτή απέναντι στον πατέρα σου;

Φίλιππος: *(Κάθεται οκλαδόν στο πάτωμα απέναντί του με το ημερολόγιο στα χέρια)* Η συμπεριφορά μου είναι ακριβώς αυτή που πρέπει να είναι.

Ανέστης: *(Αρχίζουν να του φεύγουν τα ούρα και στάζουν στο πάτωμα)* Θα το μετανιώσεις αυτό που κάνεις! Θα το πληρώσεις πολύ ακριβά! *(Συνεχίζουν να τρέχουν τα ούρα και σχηματίζεται μια λίμνη στο πάτωμα)*

Φίλιππος: *(Με ήρεμη φωνή ενώ ξεφυλλίζει)* Εσύ θα μετανιώσεις κάθε τι που έκανες στη μαμά.

Ανέστης: *(Απογοητευμένος)* Δεν περίμενα τέτοια συμπεριφορά από σένα.

Φίλιππος: *(Συνεχίζει να ξεφυλλίζει)* Ηρέμησε τώρα λιγάκι και κάνε ησυχία. Γιατί θα με αναγκάσεις πάλι να σου κλείσω το στόμα.

Ο Ανέστης ρίχνει αποκαμωμένος το κεφάλι στο στήθος.

Φίλιππος: Λοιπόν, άκου τι γράφει η μαμά: «Χθες παραδόξως ήσουν τρυφερός, θυμήθηκα τις πρώτες ονειρικές στιγμές που ήμασταν μαζί. Ήταν τόσο όμορφα που δεν μπορούσα να βγάλω λέξη από την έκπληξη. Θα ήθελα να μπορώ να σου έχω εμπιστοσύνη. Αν δεν ήξερα, θα έλεγα πως έτσι θέλω να είναι η ζωή μου. Μα ξέρω πως αυτή η ευτυχία κρατάει για λίγο και μετά αρπάζεις πάλι το σπαθί και κόβεις

φέτες το κορμί και την ψυχή μου. Και όταν φεύγεις, εγώ κάθομαι και κοιτώ τις πληγές να αιμορραγούν, παραλυμένη, ανήμπορη να κάνω οτιδήποτε. Γιατί έτσι γεννήθηκες, διχασμένος στα δυο. Ο άνδρας που καταφέρνει να με ανεβάσει στα ουράνια και μετά να με ρίξει βαθιά στα τάρταρα της κόλασης»

Ανέστης: (Εξοργισμένος) Μα τι είναι αυτά που γράφει;

Ο Φίλιππος σηκώνεται θυμωμένος και του ρίχνει ένα χαστούκι.

Φίλιππος: (Με αργές λέξεις) Μην κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις. (Συνεχίζει την ανάγνωση) «Νιώθω καθημερινά να με τρώει όλο αυτό, αργά και βασανιστικά. Προσπάθησα πολλές να φύγω από σένα, αλλά στάθηκε αδύνατο. Γιατί φρόντισες, τις στιγμές που ζούσα την υπέρτατη ευτυχία μαζί σου, να μου κόψεις τα φτερά για να μην μπορώ να φύγω μακριά σου. (Τονίζει τις επόμενες λέξεις) Ένας δρόμος υπάρχει μόνο για να γλιτώσω και είναι μονόδρομος. Σκάβω μέσα μου βαθιά να βρω τη δύναμη να το κάνω. Να φύγω απ' αυτό το κορμί που ζω εγκλωβισμένη, να βρω λίγη ησυχία» (Σηκώνει το κεφάλι) Εδώ το λέει ξεκάθαρα πως εξαιτίας σου αυτοκτόνησε. Τι έχεις να πεις για όλα αυτά;

Ανέστης: (Σκεπτικός) Δεν ξέρω Φίλιππε, αλλά νομίζω πως δεν την κατάλαβα ποτέ τη μητέρα σου. Ούτε τώρα καταλαβαίνω τι είναι αυτά που γράφει. Στη αρχή όλα ήταν τέλεια μαζί της. Ήταν η ιδανική σύζυγος, με νοιαζόταν, φαινόταν να με αγαπάει και κάθε στιγμή ήθελε να με περιποιείται. Κι όταν γεννήθηκες εσύ, έγινε μια καταπληκτική μητέρα. Σε φρόντιζε διαρκώς, σε μάθαινε πράγματα και ήθελε να πηγαίνουμε συνέχεια βόλτες όλοι μαζί. Κάθε βράδυ με περιμένατε κι οι δυο να γυρίσω από τη δουλειά και κυλιόμασταν στο κρεβάτι και παίζαμε. Τα θυμάμαι τώρα, τόσα χρόνια μετά και συγκινούμαι γιατί πλημμυρίζω από ευτυχία. Ήμασταν η οικογένεια που ονειρευόμουν να αποκτήσω.

Φίλιππος: (Ειρωνικά) Δεν θυμάμαι τίποτα απ' όλα αυτά που περιγράφεις.

Ανέστης: *(Συγκινημένος)* Δεν θυμάσαι, γιατί ήσουν μικρός αγόρι μου. Περνώντας ο καιρός, η μητέρα σου άλλαξε. Άρχισε να γίνεται πιο απόμακρη, να μου μιλάει απότομα, να παραπονιέται για τα πάντα, να φταίω εγώ για τα πάντα. Προσπαθούσα να καταλάβω τι πήγαινε λάθος, αλλά κάθε μέρα με απομάκρυνε όλο και πιο πολύ από δίπλα της. Και εκεί ήταν που φούντωσε το πάθος της για τα λεφτά. Κάθε βράδυ που γυρνούσα κουρασμένος από τη δουλειά, με ρωτούσε αν της έφερα λεφτά. Αυτό μόνο. Λεφτά, λεφτά, είχε πάθει μια εμμονή με τα λεφτά. Και τα σιορπούσε σε ρούχα και βλακείες - πήγαινε σε κάτι επιδειξίες μόδας της εποχής και φόρτωνε αμάξια τις τουαλέτες. Προσπάθησα πολλές φορές να τη συνεφέρω, μα γινόταν όλο και πιο επιθετική, όλο και πιο κακιά απέναντί μου.

Φίλιππος: Γιατί πιστεύεις ότι συνέβαινε όλο αυτό;

Ανέστης: Δεν ξέρω παιδί μου, θυμάμαι μόνο πως μια μέρα ανακάλυψα πως είχε αρχίσει να παίρνει ψυχοφάρμακα, χωρίς να μου πει τίποτα. Τη ρώτησα γιατί μου το έκρυψε και χύθηκε να με κατασπαράξει. Κι από τότε την έπιανε συνέχεια αμόκ, έφευγε από το σπίτι και έλειπε όλη μέρα. Και μου ζητούσε διαρκώς όλο και περισσότερα λεφτά κι εγώ της έδυνα. Ήταν τότε που άρχισε και τις φιλανθρωπίες, πετούσε λεφτά από δω κι από κει κάνοντας επίδειξη στις μεγαλοκυρίες που είχε αρχίσει να κάνει παρέα.

Φίλιππος: Κι εσύ τι έκανες για όλα αυτά;

Ανέστης: Τίποτα δεν μπορούσα να κάνω! Της μιλούσα, δεν άκουγε, την έπιανα με το καλό, την έπιανα με το άσχημο, τίποτα.

Φίλιππος: *(Απορημένος)* Την έπιανες με το άσχημο είπες;

Ανέστης: Τίποτα δεν καταλάβαινε Φίλιππε. Ήταν άρρωστη η μαμά σου, έπαιρνε φάρμακα βαριά. Δεν θέλαμε να στο πούμε για να μην σε στενοχωρήσουμε, αλλά ήταν μια κατάσταση τραγική. Δεν ξέρω τι έφταιγε, δεν

μου έλεγε. Τη ρωτούσα και δεν μου απαντούσε ποτέ. Μόνο κλεινόταν στον εαυτό της και έπεφτε πάνω σου όλο και πιο κυριαρχικά. Και όποτε την έπιανα να της μιλήσω να τη συνεφέρω, καυγαδίζαμε.

Φίλιππος: Την είχες χτυπήσει ποτέ;

Ανέστης: Ναι, κανά - δυο φορές που με έφερε ειτός εαυτού με τη συμπεριφορά της, πρέπει να τη χτύπησα.

Φίλιππος: Μία - δύο φορές μόνο;

Ανέστης: Ναι Φίλιππε, μία – δύο φορές μόνο, κανένα χαστούκι για να τη συνεφέρω.

Φίλιππος: *(Εκνευρισμένος)* Και τότε αυτό που περιγράφει εδώ τι είναι; *(Ξεφυλλίζει το ημερολόγιο και διαβάζει)* «Πόσο πια θα ανέχομαι τόση ταπείνωση στην ψυχή μου και στο κορμί μου; Κλαίω κάθε φορά και τον παρακαλάω να σταματήσει, μα εκείνος με μια άγρια χαρά μου τρυπάει όλο και πιο βαθιά το κορμί και την ψυχή. Είναι οδυνηρό, μα ο πόνος μου τον θρέφει και του δίνει ηδονή. Θέλω να σταματήσει όλο αυτό, μα δεν μπορώ, το υπομένω για χάρη του παιδιού μου» *(Σηκώνει το κεφάλι)* Λέει ψέματα δηλαδή η μαμά;

Ανέστης: *(Κουνώντας το κεφάλι δεξιά - αριστερά)* Δεν ξέρω Φίλιππε τι είναι αυτά που γράφει η μάνα σου. Μπορεί να είναι παραισθήσεις όλα αυτά από τα φάρμακα, δεν ξέρω!

Φίλιππος: *(Εκνευρισμένος τον χτυπάει)* Παραισθήσεις από τα φάρμακα, ε;

Ανέστης: *(Εκνευρισμένος)* Σταμάτα να με χτυπάς πια! Είμαι αθώος Φίλιππε! Θέλω να με πιστέψεις!

Φίλιππος: *(Κάθεται στο πάτωμα και ξεφυλλίζει νευρικά το ημερολόγιο)* Παραισθήσεις από τα φάρμακα, ε; Για άκου εδώ τι γράφει: «Όταν σκέφτομαι τη ζωή μου τώρα, νιώθω ότι πριν ζούσα στον παράδεισο, μα δεν το ήξερα. Το αρρωστημένο πάθος σου έχει γίνει κόλαση για μένα. Σήμερα μου έφτιαξες ρομαντική

ατμόσφαιρα στο κρεβάτι με κεριά και αρωματικά κεριά και μου ζήτησες συγγνώμη για την άσχημη συμπεριφορά σου. Κι έπειτα από μερικές στιγμές όμορφες που περάσαμε αγκαλιά, φόρεσες πάλι το διαβολικό προσωπείο σου. Έπιασες ένα κεριό κι άρχισες να ρίχνεις λιωμένες στάλες πάνω στο γυμνό κορμί μου. Μούγκριζα και σε παρακάλαγα να σταματήσεις κι εσύ γελούσες σαρδόνια και φτιαχνόσουνα. Χαίρεσαι να με βλέπεις να κλαίω και να πονώ, κι εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα παρά να υπομένω την ταπείνωση» (Κλείνει το ημερολόγιο και κοιτάζει το πατέρα του) Εσύ γελούσες σαρδόνια και φτιαχνόσουνα;

Ανέστης: Μα τι είναι αυτά που διαβάζεις; Δεν έχω καμία σχέση εγώ με όλα αυτά!

Ο Φίλιππος σηκώνεται και πηγαίνει πίσω από τον πατέρα του και του αρπάζει το δεξί χέρι.

Ανέστης: Μα τι κάνεις; Φίλιππε, σύνελθε!

Φίλιππος: *(Αρχίζει να του πιέζει με δύναμη το χέρι προς τα πίσω)* Ώστε γελούσες σαρδόνια και φτιαχνόσουνα, ε;

Ανέστης: Αααα πονάω! Βοήθεια, ακούει κανείς; *(Κουνιέται ολόκληρος και μουγκρίζει)* Αααα! Γιατί; Γιατί μου τα κάνεις όλα αυτά;

Φίλιππος: *(Του πιέζει με ακόμα μεγαλύτερη δύναμη το χέρι)* Εσύ γιατί της τα έκανες όλα αυτά;

Ανέστης: *(Μουγκρίζοντας)* Μη Φίλιππε, σταμάτα, πονάω! Θα μου το σπάσεις το χέρι!

Φίλιππος: *(Σαδιστικά)* Ναι! Θα στο σπάσω το χέρι! *(Βάζει ακόμα μεγαλύτερη δύναμη)*

Ανέστης: *(Ουρλιάζει)* Αααα, πονάω!

Του σπάει το χέρι με μια απότομη κίνηση και μετά εξαντλημένος τον αφήνει.

Ανέστης: *(Παρακλητικά κλαίγοντας, ενώ σφραδάζει)* Σκότωσέ με, σκότωσέ με να ησυχάσω! Δεν αντέχεται αυτό το μαρτύριο. Σκότωσέ με!

Φίλιππος: *(Λαχανιασμένος με σιγανή φωνή)* Θα γίνει και αυτό, μη βιάζεσαι.

Ο Φίλιππος πηγαίνει και ξαπλώνει ανάσκελα στον καναπέ και σκεπάζει με τον αγκώνα το πρόσωπο. Ο πατέρας του αποκαμωμένος κλαίει με λυγμούς. Αρχίζει να ακούγεται στην ατμόσφαιρα ήχος τζιτζικιών.

Ανέστης: *(Με τρεμάμενη φωνή)* Αυτό που έκανες μικρός στα τζιτζικια, αυτό έκανες και σε μένα τώρα. Ναι, αυτό έκανες! Τώρα το βλέπω ξεκάθαρα! Μου έσπασες το ένα χέρι, όπως έκοβες και από τα τζιτζικια το ένα φτερό.

Φίλιππος: *(Εκνευρισμένος)* Σταμάτα να μιλάς!

Ανέστης: *(Με τρεμάμενη φωνή)* Αυτό, ναι, αυτό έκανες και σε μένα. Μου έκοψες το ένα φτερό και τώρα το απολαμβάνεις. Από μικρός το ίδιο έκανες, αλλά η μητέρα σου δεν ήθελε να το καταλάβει. Τώρα έφτασες να με βλέπεις και μένα σαν ένα τζιτζίκι.

Φίλιππος: *(Εκνευρισμένος)* Στα μάτια μου δεν είσαι τίποτα παραπάνω από ένα σιχαμερό τζιτζίκι που παλεύει να πετάξει.

Σταματάει ο ήχος των τζιτζικιών. Ο πατέρας του συνεχίζει να βογκάει σιγανά από τον πόνο και να σιγοκλαίει.

Φίλιππος: *(Πετάγεται πάνω εκνευρισμένος)* Θα πάω έξω, δεν αντέχω άλλο εδώ. *(Φοράει το μπουφάν του)* Θα πάω στη μαμά. *(Φεύγει)*

Ε' ΣΚΗΝΗ

Σκηνικό: Στο τάφο της μητέρας ενώ πλησιάζει ο Φίλιππος, βρίσκει έναν άνδρα γονατισμένο στον τάφο. Κρύβεται και κρυφακούει. Ακούγεται έντονος ήχος από τζίτζικια σε όλη τη διάρκεια της σκηνής.

Παύλος: *(Με φωνή βαριά)* Δεν μπορώ ακόμα να το χωνέψω αυτό που έκανες. Ήταν βαρύ, πανάθεμά σε. Εντάξει, φαινόσουν τον τελευταίο καιρό, δεν ήσουν καλά, αλλά όχι να φτάσεις και σε αυτό το σημείο βρε Χαρούλα. *(Παύση)* Εντάξει, έκανα κι εγώ λάθη, το παραδέχομαι. Θα μου πεις, τώρα είναι αργά, αλλά μετανιώνω. Έστω και τώρα μετανιώνω και νιώθω πως έχω κι εγώ μερίδιο ευθύνης για ότι έγινε. Να σου πω κάτι όμως; Το λάθος έγινε πέρυσι, τότε που είχαμε ξεκίψει και κάναμε ίσαμε δυο μήνες να βρεθούμε. Τότε ήταν η χρυσή ευκαιρία να το σταματήσουμε μια για πάντα. Είναι όμως σαν το τσιγάρο, που το 'χεις κόψει για χρόνια και σου δίνουνε μια τζούρα την ώρα που είσαι πιωμένος και το ξαναρχίζεις. Εντάξει ήτανε ζόρικο, αλλά τον είχαμε νικήσει τον εθισμό μας βρε Χαρούλα, δεν έπρεπε να ξανασυναντηθούμε. Εμείς έγινε το λάθος. *(Βουρκώνει και κάνει παύση)*

Τέλος πάντων, τώρα είναι αργά για δάκρυα. Το ζήτημα είναι να το προλάβεις, άπαξ και γίνει, τελείωσε. Αλλά από την άλλη, μερικά πράγματα

είναι και καρμικά. Δηλαδή νομίζω πως αυτό το πράγμα δεν σωζότανε, από την αρχή ήτανε καταδικασμένο. Παντρεύτηκες λάθος άνδρα, παντρεύτηκα λάθος γυναίκα, τέλος. Τι να λέμε τώρα; Και ξέρεις ποιο ήταν το ζήτημα το μεγάλο; Ό,τι δεν γινόταν να χωρίσουμε από τους δικούς μας για να ζήσουμε μαζί. Γιατί είχαμε την εταιρεία μαζί με τον Ανέστη, είχαμε κάνει κι οι δυο παιδιά, είχαμε μπλέξει με δεκαοχτώ τρόπους, που ήτανε μπερδεμα μεγάλο. Βέβαια, από την άλλη, στις αρχές μια χαρά περνάγαμε. Βρισκόμασταν κάθε πρωί και τη βγάζαμε ζάχαρη. Μπορούσαμε να ξεκλέψουμε αυτό το δίωρο κάθε μέρα και περνάγαμε καλύτερα κι απ' το να ήμασταν παντρεμένοι. Γι' αυτό δεν χωρίσαμε, γιατί μπορούσαμε να βρισκόμαστε κάθε μέρα. Άμα μέναμε στα μέλια, θα ήταν όλα μια χαρά. *(Παύση)* Το ζήτημα είναι αυτά που βγήκανε στην πορεία και μας κάνανε να χάσουμε τη μπάλα. Εγώ δεν είχα τέτοια δείγματα πριν, αλλά εσύ ήσουν ασκεπτική και αλλοπρόσαλλη και μου έκαιγες το μυαλό με αυτά που μου έλεγες. Και αυτά τα παράξενα που μου έκανες στο κρεβάτι. Φταίω, δεν σου φέρθηκα καλά, το παραδέχομαι. Αλλά αυτό άρχισε από τότε που μου ξύπνησες τα πιο μύχια ένστικτα. Κάποια στιγμή όλα έγιναν βρώμικα μαζί σου. Και το κρεβάτι και η ψυχή σου και τα πάντα. Αφού το απολάμβανες το ξύλο στο κρεβάτι, με έφτιαχνε μετά εμένα αυτό το πράγμα και ξεφύγαμε. Δεν μπορούσα να το ελέγξω μετά, μου ξυπνούσες μέσα μου ένα διάολο που δεν τον έκανα καλά. Αλλά σου άρεσε και σένα αυτός ο διάολος και τον τσίγκλαγες να ξυπνήσει, αναθεματισμένη, δεν τον άφηνες ήσυχο. *(Παύση)* Ήσουν παράξενη Χαρούλα, αλλά τέλος πάντων, τώρα είναι αργά. Μας διέλυσες πρώτα εδώ χάρω όλους και εσύ την κοπάνησες, αντίο. Πήρες το μυστικό στο τάφο μαζί σου, ευτυχώς τουλάχιστον που δεν έμαθε ποτέ τίποτα ο άντρας σου και η γυναίκα μου. *(Παύση)* Πρέπει τώρα εγώ, για χατίρι σου, να σταθώ στον Ανέστη και στο παιδί. Ειδικά ο Φίλιππος έχει καταρρεύσει ο καημένος, ήτανε κολλημένος πάνω σου και να δω τώρα πως θα σταθεί στα πόδια του. *(Σκύβει μπροστά και βάζει τα δυο χέρια πάνω στον τάφο)* Κι εμένα ποιος

θα μου σταθεί, μου λες; Μου λείπεις ανάθεμά σε, μου λείπεις. Από χθες είμαι του κάτω κόσμου κι εγώ. Πήρες μαζί σου στον τάφο κι ένα κομμάτι από μένα. Άντε τώρα εγώ να ξαναβρω τη δύναμη να σηκωθώ χωρίς εσένα δίπλα μου. Γιατί μπορεί να τα κάναμε έτσι που τα κάναμε, αλλά σε αγάπησα πολύ Χαρούλα μου. *(Πέφτει πάνω στον τάφο και κλαίει)*

Δυναμώνει η ένταση από τον ήχο των τζίτζικιών και ο Φίλιππος σηκώνεται όρθιος, κλείνει τα αυτιά του με τα χέρια του ενοχλημένος και φεύγει τρέχοντας.

ΣΤ' _ΣΚΗΝΗ

Σκηνικό: Ο Φίλιππος επιστρέφει στο σπίτι, όπου τον περιμένει ο πατέρας του δεμένος και φιμωμένος. Στέκεται μπροστά του σκεφτικός και τον κοιτάει αμίλητος.

Φίλιππος: (Βγάζοντας την τανία από το στόμα του πατέρα του) Μπαμπά πώς είσαι;

Ανέστης: (Παίρνοντας βαθιές ανάσες) Τι με ρωτάς; Πιο χάλια δεν έχω υπάρξει σε ολόκληρη τη ζωή μου. (Κάνοντας έναν μορφασμό) Πονάει αφάνταστα το χέρι μου, δεν μπορώ να το κουνήσω.

Ο Φίλιππος πηγαίνει στην κουζίνα και επιστρέφει με ένα μπουκάλι νερό.

Φίλιππος: (Του βάζει το μπουκάλι στο στόμα) Πιες μπαμπά.

Ο πατέρας του πίνει με λαχτάρα. Έπειτα ο Φίλιππος πηγαίνει και κάθεται απέναντί του στο πάτωμα οκλαδόν.

Φίλιππος: (Διστακτικά) Μπαμπά να σε ρωτήσω κάτι; Έχεις απατήσει ποτέ τη μαμά;

Ανέστης: (Με βαριά φωνή) Τι είναι αυτά που ρωτάς ρε Φίλιππε;

Φίλιππος: Πες μου, θέλω να ξέρω.

Ανέστης: *(Με βαριά φωνή)* Όχι, δεν την έχω απατήσει ποτέ.

Φίλιππος: *(Με αμφιβολία)* Σίγουρα;

Ανέστης: Σίγουρα. Ήμουν καλός οικογενειάρχης, δεν γύριζα από δω κι από κει.

Φίλιππος: *(Μένοντας σκεφτικός για λίγη ώρα)* Έχω κάτι θολό στο βάθος της μνήμης μου, που δεν στο έχω αναφέρει ποτέ.

Ανέστης: Τι;

Φίλιππος: *(Με ήρεμη φωνή)* Θυμάμαι μια φορά όταν ήμουν μικρός στο Δημοτικό, μας είχαν πάει εκδρομή σ' ένα πάρκο. Κι εκεί που παίζαμε με τα άλλα παιδιά, πετάγεται η μπάλα στο δρόμο και πήγα να τη μαζέψω. Και τότε σε είδα να περνάς με το αμάξι μας, αλλά εσύ δεν με είδες.

Ανέστης: Ναι, και;

Φίλιππος: Δεν ήσounα μόνος στο αυτοκίνητο μπαμπά, ήταν και μια γυναίκα δίπλα σου.

Ανέστης: Τι είναι αυτά που λες;

Φίλιππος: Ναι το θυμάμαι σαν τώρα. Φορούσε μια κόκκινη μπλούζα και ήταν ξανθιά.

Ανέστης: Έλα σε παρακαλώ τώρα, παιδί μου. Κάποιο λάθος θα έκανες, δεν ήμουν εγώ.

Φίλιππος: Ήσουν εσύ, δεν έκανα λάθος. Θυμάμαι ακόμα και το πρόσωπό σου έτσι όπως γελούσες.

Ανέστης: Ε, τέλος πάντων τώρα, τι σημασία έχουν αυτά μετά από τόσα χρόνια;

Φίλιππος: Τα χρόνια πέρασαν, μα οι στιγμές είναι ακόμα εδώ.

Ανέστης: *(Απογοητευμένος)* Τα χρόνια πέρασαν και δες που καταντήσαμε.

Φίλιππος: Κοιμόμουν ένα βράδυ όταν με ξύπνησαν οι φωνές της μαμάς. Ήσωνα μεθυσμένος, το κατάλαβα από τη φωνή σου κι αυτή έγινε έξαλλη επειδή μύριζες λέει πατσουλί.

Ανέστης: *(Συγκαταβατικά)* Συμβαίνουν αυτά ανάμεσα στα ζευγάρια.

Φίλιππος: *(Με σκληρή φωνή)* Το πρόβλημα είναι πως δεν συμβαίνουν μόνο αυτά ανάμεσα στα ζευγάρια, συμβαίνουν κι άλλα.

Ανέστης: *(Συγκαταβατικά)* Όταν παντρευτείς θα καταλάβεις.

Φίλιππος: *(Με σκληρή φωνή)* Όταν παντρευτώ θα αφήνω τη γυναίκα με το παιδί σπίτι και θα γυρίζω κάθε βράδυ στα καφενεία να μπεκοπίνω;

Ανέστης: *(Απολογητικά)* Στα καφενεία κλείνονται οι δουλειές με τους πελάτες και τους μαστόρους.

Φίλιππος: *(Με σκληρή φωνή)* Και τα χαρτιά που έπαιζες;

Ανέστης: *(Απολογητικά)* Τα χαρτιά είναι άσχετα, για να περνά η ώρα στα καφενεία.

Φίλιππος: *(Με σκληρή φωνή)* Θυμάμαι κείνο το βράδυ που γύρισες ολομέθυστος στο σπίτι κι η μαμά σου είπε πως έχεις γίνει σαν τον πατέρα της. Κι εσύ θύμωσες και πήγες να την χτυπήσεις κι εγώ μπήκα στη μέση και μ' έκανες μαύρο στο ξύλο.

Ανέστης: *(Εκνευρισμένος)* Ήταν μεγάλη προσβολή αυτό που μου είπε η μητέρα σου. Εγώ να δουλεύω σαν τον σκύλο μέρα - νύχτα για να της φέρνω λεφτά κι αυτή να με κατηγορεί πως έγινα τελειωμένος σαν τον πατέρα της επειδή ήπια ένα ποτηράκι παραπάνω!

Φίλιππος: *(Ειρωνικά)* Έχει κουράσει πια αυτή η καραμέλα με σένα που δούλευες μέρα - νύχτα για να μην λείψει τίποτα από τη μαμά και από μένα.

Ανέστης: *(Εκνευρισμένος)* Γιατί ψέματα είναι; Πες μου τι είναι αυτό που σου έλειψε;

Φίλιππος: Αγάπη.

Ανέστης: Αγάπη; *(Αρχίζει να βουρκώνει)* Εγώ πάντα ήθελα να σε παίρνω μαζί μου να περνάμε ώρες οι δυο μας. Μα η μητέρα σου, απ' όταν ήσουν μικρός, ήταν υπερπροστατευτική μαζί σου. Συνέχεια τσακωνόμασταν. Δεν σε άφηνες να έρθεις μαζί μου όπου πήγαίνα. Κι όλο με κατηγορούσε μπροστά σου. Δεν ήθελε να γίνεις σαν εμένα.

Φίλιππος: Χα! Τώρα είπες το μυστικό! Ήθελες να με κάνεις ακριβώς σαν εσένα!

Ανέστης: Και γιατί είναι κακό αυτό;

Φίλιππος: *(Εκνευρισμένος)* Χα! Άκου τι ρωτάει! Γιατί εγώ ήθελα να πάω σε ωδείο να μάθω κιθάρα κι εσύ ήθελες να με πας να μάθω ποδόσφαιρο!

Ανέστης: Δεν είπα να μην μάθεις κιθάρα, αλλά εσύ ήσουν κλεισμένος όλη μέρα μέσα και δεν έβγαίνες να παίζεις μπάλα με τ' άλλα παιδιά.

Φίλιππος: *(Εκνευρισμένος)* Εγώ ήθελα κάθε Κυριακή να πηγαίνω να βλέπω παιδικό θέατρο κι εσύ με έπαιρνες μαζί σου στο γήπεδο.

Ανέστης: Κι εμένα ο μπαμπάς μου μ' έβαζε στους ώμους του και με έπαιρνε από μικρό στο γήπεδο, πού είναι το κακό δηλαδή;

Φίλιππος: *(Εκνευρισμένος)* Εγώ ήθελα να δώσω εξετάσεις για το τμήμα Μουσικών Σπουδών κι εσύ με έβαλες με το ζόρι να περάσω στη Διοίκηση Επιχειρήσεων που σιχαινόμουν!

Ανέστης: Άλλο το ένα κι άλλο το άλλο ρε Φίλιππε. Τόσα χρόνια δεν σε στέλναμε στα Ωδεία να πάρεις τα πτυχία σου; Εγώ είπα να σπουδάσεις και κάτι

σοβαρό για τη επαγγελματική σου αποκατάσταση, δεν είπα να σταματήσεις τη μουσική.

Φίλιππος: *(Εκνευρισμένος)* Ναι ξέρω, για να γίνω αυτό που πάντα ονειρευόσουν. Να έρθω να δουλέψω μαζί σου στις οικοδομές!

Ανέστης: *(Εκνευρισμένος)* Δεν καταλαβαίνω πού είναι το κακό σε αυτό; Έχουμε μια τεράστια εταιρεία —που θα γίνει δική σου αύριο!— κι εσύ δεν θέλεις να έρθεις να μάθεις τη δουλειά! Δηλαδή που θα το πούμε αυτό και δεν θα μας κοροϊδεύουν!

Φίλιππος: *(Εκνευρισμένος)* Σου πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι εμένα μπορεί να μην μου άρεσε το ποδόσφαιρο, να μην ήθελα τα Οικονομικά στο Πανεπιστήμιο, ούτε τις γαμημένες τις οικοδομές σου;

Ανέστης: Η μάνα σου δεν τα ήθελε όλα αυτά, όχι εσύ.

Φίλιππος: *(Σηκώνεται και του ρίχνει ένα χαστούκι)* Πάλι η μάνα μου φταίει για όλα. Εσύ φταις σε τίποτα;

Ανέστης: Εγώ μια ζωή δούλευα για να φέρνω λεφτά στο σπίτι. Αυτό μόνο, τίποτα άλλο. Η μητέρα σου έκανε κουμάντο σε όλα.

Φίλιππος: *(Ειρωνικά)* Σε όλα, ε; Κι όταν με πήγες κρυφά στο μπουρδέλο δεκαπέντε χρονών, η μαμά σε έβαλε;

Ανέστης: Όχι, αυτό το σκέφτηκα εγώ.

Φίλιππος: *(Ειρωνικά)* Ήθελες να με κάνεις άντρα, μη σου βγω τίποτα αδερφή, ε;

Ανέστης: Η μάνα σου σε είχε ευνουχίσει, έτσι πίστευα. Δεν μεγάλωνες κανονικά.

Φίλιππος: Τι εννοείς κανονικά;

Ανέστης: Δεν είχες φίλους, δεν έβγαινες καθόλου απ' το σπίτι, όλη μέρα κλεισμένος στο δωμάτιο με μια κιθάρα. Δεν ήταν φυσιολογικό όλο αυτό.

Φίλιππος: *(Ειρωνικά)* Κι είπες να με πάς στο μπουρδέλο να με κάνουν φυσιολογικό, ε;

Ανέστης: Ε, ναι, πίστευα πως θα καταφέρω να σε ζυπνήσω να αρχίσεις να βγαίνεις να κυνηγάς κορίτσια.

Φίλιππος: *(Τον φτύνει στο πρόσωπο)* Το ξέρεις πως αυτό που έκανες με κατέστρεψε;

Ανέστης: Σταμάτα! Τι εννοείς σε κατέστρεψε;

Φίλιππος: Εννοώ πως δεν έχω ξαναπάει με γυναίκα από τότε!

Ανέστης: Και φταίω εγώ και σ' αυτό;

Φίλιππος: *(Με σκληρή φωνή)* Ναι, εσύ φταις!

Ανέστης: *(Αρχίζει να κλαίει)* Σταμάτα πια να με κατηγορείς, λυπήσου με. Έχουν τελειώσει όλα αυτά. Τώρα χάσαμε τη μαμά κι έχουμε μείνει πια οι δυο μας. *(Κλαίει)* Λυπήσου με.

Φίλιππος: *(Στενοχωρημένος)* Ούτε ο θεός δεν μας λυπάται πια.

Ανέστης: *(Σιγοκλαίγοντας)* Η πιο ευτυχισμένη στιγμή της ζωής μου ήταν όταν σε έφερε η μαμή και σε κράτησα στην αγκαλιά μου για πρώτη φορά. Δεν φαντάζεσαι πόσα όνειρα έκανα για σένα.

Φίλιππος: *(Με σκληρή φωνή)* Αυτά τα όνειρα που έκανες για μένα ήταν δικά σου όνειρα, όχι δικά μου.

Ανέστης: *(Στενοχωρημένος)* Ποτέ δεν με κατάλαβες.

Φίλιππος: *(Με σκληρή φωνή)* Ποτέ δεν αποδέχθηκες πως ήμουν διαφορετικός απ' αυτό που ονειρευόσουν. Μου έκοψες τα φτερά, δεν με άφησες να πετάξω.

Ανέστης: *(Στενοχωρημένος)* Κι όμως Φίλιππα, θα μπορούσαμε...

Φίλιππος: *(Πετάγεται όρθιος με θυμό)* Σταμάτα να με λες Φίλιππα! *(Τον πιάνει από τα μαλλιά και του κουνάει το κεφάλι πέρα-δώθε ενώ ο Ανέστης ουρλιάζει)* Ποτέ δεν θα γίνω ο Φίλιππός σου! Είμαι ένας άλλος, το καταλαβαίνεις; Ποτέ δεν θα γίνω αυτό που θέλεις! Ποτέ δεν θα είσαι περήφανος για μένα γιατί σιχαίνομαι αυτά που σε κάνουν υπερήφανο! Σε σιχαίνομαι κι εσένα Ανέστα! *(Γιγνισιάζει το πρόσωπο πολύ κοντά στο δικό του)* Σου αρέσει να σε φωνάζω Ανέστα;

Ανέστης: *(Ουρλιάζοντας)* Σταμάτα, με σφάζει το χέρι μου!

Φίλιππος: *(Σταματάει αποκαμωμένος και πέφτει με τα γόνατα στο πάτωμα λαχανιασμένος)* Αυτό κατάφερες μια ζωή. Να με κάνεις να σε σιχαθώ, γιατί ήθελες να με κάνεις σαν εσένα. Πάρ' το απόφαση πια, δεν θα γίνω ποτέ ο γιος που ονειρευόσουν να αποκτήσεις.

Ξαπλώνει στο πάτωμα και κλαίει. Μετά από λίγη ώρα χτυπάει το κουδούνι της εξώπορτας. Πετάγεται πάνω ανήσυχος και πηγαίνει προς την πόρτα.

Φίλιππος: *(Ανήσυχος)* Ποιος είναι;

Παύλος: *(Φωνάζοντας απ' έξω)* Εγώ είμαι Φίλιππε, ο Παύλος!

Φίλιππος: *(Ανήσυχος)* Μισό λεπτό κύριε Παύλο.

Τρέχει στην κουζίνα και επιστρέφει κρατώντας ένα μεγάλο κουζινομάχαιρο στο χέρι. Ανοίγει την πόρτα, κρύβοντας το μαχαίρι πίσω από την πλάτη.

Παύλος: Καλημέρα Φίλιππε.

Φίλιππος: Καλημέρα κύριε Παύλο. Περάστε μέσα.

Ο Παύλος μπαίνει στο σπίτι και κοκαλώνει μόλις βλέπει τον Ανέστη δεμένο στην καρέκλα.

Παύλος: *(Εκπληκτος)* Ανέστη; Μα τι γίνεται εδώ;

Ανέστης: *(Με αγωνία)* Παύλο σώσε με! Με έχει εδώ δεμένο από χθες και...

Ο Φίλιππος επιτίθεται αιφνιδιαστικά από πίσω στον Παύλο αρπάζοντάς τον από το λαιμό με το αριστερό χέρι, ενώ με το δεξί τον απειλεί με το μαχαίρι στο πρόσωπο.

Παύλος: *(Απορημένος)* Φίλιππε τι κάνεις;

Φίλιππος: *(Με σφιγμένα δόντια)* Κάτσε ήσυχα, κύριε Παύλο!

Με την απειλή του μαχαιριού τον τραβάει μαζί του, σέρνει με το πόδι μια καρέκλα δίπλα στον πατέρα του, παίρνει τη μονωτική από το τραπεζάκι και αρχίζει να τον δένει κι αυτόν τυλίγοντας γύρω του την ταινία με το αριστερό χέρι, ενώ με το δεξί πιέζει το μαχαίρι στο λαιμό του.

Φίλιππος: *(Με σφιγμένα δόντια)* Ήσυχα, λέω, κάτσε ήσυχα!

Ανέστης: *(Εκπληκτος)* Φίλιππε τι είναι αυτά που κάνεις;

Φίλιππος: *(Γυρίζει και του ρίχνει μια κλωτσιά)* Σκασμός εσύ!

Όταν καταφέρνει και τον δένει αρχικά, αφήνει το μαχαίρι δίπλα στο πάτωμα και τον τυλίγει σφιχτά παντού χρησιμοποιώντας και τα δυο του χέρια.

Παύλος: *(Απορημένος)* Φίλιππε τι συμβαίνει; Δεν καταλαβαίνω!

Φίλιππος: *(Περπατάει με ένταση γύρω του, βάζοντας το δάχτυλο στο στόμα)* Σσοςς! Μη μιλάς κύριε Παύλο! Μην παριστάνεις τον αθώο.

Παύλος: *(Εκνευρισμένος)* Γιατί μας έδεσες;

Φίλιππος: *(Του ρίχνει ένα χαστούκι)* Ήσυχία είπαμε! Δεν είναι ώρα για πολλές κουβέντες τώρα. *(Αρχίζει να κάνει κύκλους γύρω από τις καρέκλες)* Τώρα μάλιστα, συμπληρώθηκε το παζλ. Συγκεντρωθήκαμε όλοι εδώ, και οι τέσσερις. Ναι, ναι και οι τέσσερις, μην απορείτε. *(Χαμογελάει)* Είμαι σίγουρος πως και η μαμά βρισκεται κάπου εδώ και μας παρακολουθεί.

Ανέστης: *(Με ήρεμη φωνή)* Φίλιππε θέλω να λογιευτείς.

Φίλιππος: *(Με σφιγμένα δόντια)* Σσσς! Χρειάζομαι ηρεμία για να αποφασίσω τι θα κάνω με σας. *(Συνεχίζει να περπατάει γύρω τους)* Πρέπει να σκεφτώ τι θα ήθελε η μαμά να κάνω με σας.

Παύλος: *(Παρακλητικά)* Φίλιππε ηρέμησε αγόρι μου και κάθισε να το συζητήσουμε.

Φίλιππος: *(Εκνευρισμένος σηκώνεται και παίρνει τη μονωτική, κόβει δυο κομμάτια με τα δόντια του και τους κλείνει τα στόματα)* Καλύτερα τώρα νομίζω.

Πηγαίνει και κάθεται στο πάτωμα απέναντί τους, με πλάτη προς το κοινό, και αγκαλιάζει τα γόνατά του. Εμφανίζεται στη σκηνή η μητέρα του, φορώντας το ίδιο λευκό νυχτικό και κάθεται στο πάτωμα ακριβώς δίπλα του με την πλάτη στο κοινό.

Φίλιππος: *(Με φωνή ήρεμη)* Θέλω να σκεφτώ ποια είναι η τιμωρία που σας αξίζει. Δεν θέλω βιαστικές αποφάσεις.

Ο Παύλος και ο Ανέστης προσπαθούν να μιλήσουν και ακούγονται μουγκανητά.

Φίλιππος: *(Με φωνή ήρεμη)* Σσσς! Ησυχία είπαμε!

Και οι δύο σταματάνε.

Φίλιππος: *(Με φωνή ήρεμη)* Θα ρρώ πως τελικά δεν χρειάζεται και πολύ σκέψη. Η μαμά υπέφερε αργά και βασανιστικά. Ακριβώς το ίδιο θα πρέπει να γίνει και με σας. *(Σηκώνεται όρθιος)* Δεν μου λες μπαμπά, εκείνο το μπιτόνι με τη βενζίνη που είχες στην αποθήκη, υπάρχει ακόμα; *(Ο πατέρας του μουγκρίζει)* Λέγε, ναι ή όχι; Καλά, πάω να δω μόνος μου.

Φεύγει από τη σκηνή. Ο Ανέστης και ο Φίλιππος γυρίζουν τα κεφάλια και κοιτάζονται με γουρλωμένα μάτια, προσπαθώντας κάτι να πουν μουγκρίζοντας. Επιστρέφει ο Φίλιππος κρατώντας ένα μπιτόνι.

Φίλιππος: *(Με φωνή ήρεμη)* Μόνο η φωτιά μπορεί να εξαφανίσει τις αμαρτίες σας, όπως θα εξαφανιστείτε κι εσείς αργά και βασανιστικά. *(Αρχίζει να*

τους περιλούζει κι εκείνοι μουγκρίζουν) Κι εγώ θα καθίσω εδώ, παρ'έα με τη μαμά, να απολαύσουμε το θέαμα. Νομίζω αυτό θα την κάνει χαρούμενη.

Ο Παύλος και ο Ανέστης προσπαθούν να αντιδράσουν, κουνιούνται και μουγκρίζουν.

Φίλιππος: (Μονολογεί αγνοώντας τους) Γίνανε όλα τόσο βιαστικά, δεν έχω προλάβει να συνειδητοποιήσω τίποτα ακόμα. (Πιάνει στα χέρια του το ημερολόγιο, το ξεφυλλίζει και αρχίζει να διαβάζει) «Αυτή η δυστυχία της καρδιάς μου δεν μπορεί να σκεπαστεί. Κρύβομαι τρομαγμένη απ' όλους, μα πρωτίστως κρύβομαι απ' τον ίδιο μου τον εαυτό. Έχω πάψει πια να ονειρεύομαι» (Βουρκώνει) Μαμά... (Συνεχίζει να διαβάζει βουρκωμένος) «Ένας δρόμος υπάρχει μόνο για να γλιτώσω και είναι μονόδρομος. Σκάβω μέσα μου βαθιά να βρω τη δύναμη να το κάνω» (Αφήνει το ημερολόγιο να πέσει στο πάτωμα) Ήρθε η ώρα μαμά. Βρήκα εγώ τη δύναμη να το κάνω.

Αρχίζει να περπατάει προς το μέρος τους. Ο Ανέστης και ο Παύλος μουγκρίζουν και κουνιούνται πέρα δώθε. Ο Φίλιππος στέκει ακίνητος μπροστά τους. Τα μουρμουρητά τους δυναμώνουν και τότε αρχίζει να ακούγεται στην ατμόσφαιρα ήχος τζιτζικιών. Ο Φίλιππος κλείνει τα αυτιά του ενοχλημένος. Συνεχίζουν να ακούγονται ταυτόχρονα τα μουρμουρητά τους με τα τζιτζικια. Η μητέρα του πιάνει από το ημερολόγιο και διαβάζει.

Χαρούλα: (Με σκληρή φωνή) Ο κόσμος σας είναι βρώμικος, ο κόσμος σας ξέρει μόνο να ταπεινώνει. Κλαίω κάθε φορά και σας παρακαλώ, μα εσείς δεν αλλάζετε. Σας σιχαίνομαι όλους! Μισώ τον κόσμο σας.

Ο Φίλιππος πηγαίνει πίσω από τον Παύλο και αρπάζει το δεξί του χέρι. Χαλαρώνει τη μονωτική ταινία στην πλάτη του, τον κάνει να σκύψει μπροστά και του πιέζει με δύναμη το χέρι. Δυναμώνει ο ήχος των τζιτζικιών.

Φίλιππος: *(Με σκληρή φωνή)* Σας σιχαίνομαι όλους! Μισώ τον κόσμο σας. *(Με μια έντονη κίνηση τού σπάει το χέρι κι ο Παύλος μουγκρίζει. Σταματά απότομα ο ήχος των τζιτζικιών.)*

Χαρούλα: *(Με φωνή ήρεμη)* Δεν υπάρχουν θύματα, δεν υπάρχουν θύτες. Πρώτα εμείς δεχόμαστε να γίνουμε θύματα των λάθος ανθρώπων, να γίνουμε τζιτζικια στα χέρια τους. Και κατόπιν γινόμαστε εμείς οι ίδιοι θύτες άλλων λάθος ανθρώπων και τους κόβουμε τα φτερά σα τζιτζικια. Κι αυτό το ντόμινο δεν σταματά ποτέ.

Ακούγεται και πάλι ο ήχος των τζιτζικιών. Ο Φίλιππος με αργά βήματα πιάνει από το τραπέζι την ταμπλέτα με τα χάπια της μητέρας του, τα αδειάζει όλα στη χούφτα του και τα καταπίνει με μία κίνηση. Έπειτα πηγαίνει και ξαπλώνει στην αγκαλιά της μητέρας του κι εκείνη τον αγκαλιάζει σφιχτά.

::: ΑΥΛΑΙΑ :::

